

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/248/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5123235640
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5123235640.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, a medzičasom plnoletého dieťaťa - oprávneného: C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpený JUDr. Zdenkou Hruškovou, advokátkou so sídlom Makovického 7, Žilina, deti matky: D. E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX/XXX, G.; zastúpená JUDr. Zdenkou Hruškovou, advokátkou so sídlom Makovického 7, Žilina, a otca: H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., zastúpený JUDr. Ladislavom Ščurym, PhD., advokátom so sídlom Mierová 1725, Čadca, o návrhu matky na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 30P/194/2023-1181 zo dňa 16. septembra 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 30P/194/2023-1181 zo dňa 16. septembra 2025 potvrdzuje. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Otec je povinný prispievať na výživu maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, s účinnosťou od 27.09.2023 do 31.08.2024, zvýšeným výživným zo sumy 140 eur mesačne na sumu 250 eur mesačne, a s účinnosťou od 01.09.2024 zvýšeným výživným zo sumy 250 eur mesačne na sumu 320 eur mesačne, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky.

II. Otec je povinný prispievať na výživu C. B., nar. XX.XX.XXXX s účinnosťou od 27.09.2023 do 31.08.2025, zvýšeným výživným zo sumy 160 eur na mesačne na sumu 320 eur mesačne, a s účinnosťou od 01.09.2025 zvýšeným výživným zo sumy 320 eur mesačne na sumu 350 eur mesačne, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred na účet oprávneného ? číslo IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

III. Nedoplatok na výživnom na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 27.09.2023 do 30.09.2025 v sume 3.564,64 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Nedoplatok na výživnom na oprávneného C. B., nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 27.09.2023 do 19.10.2023 v sume 119,36 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, a nedoplatok na výživnom na oprávneného C. B., nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 20.10.2023 do 30.09.2025 v sume 3.772 eur je otec povinný zaplatiť na účet oprávneného ? číslo IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX do 60 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 23.09.2020 č. k. 30P/310/2018-640 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.08.2021 č. k. 8CoP/10/2021 v časti výživného na maloletého A. a v tom čase maloletého C..

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Navrhovateľka (matka) sa návrhom zo dňa 27.09.2023 domáhala zvýšenia výživného na maloletého C. B., nar. XX.XX.XXXX, zo sumy 160 eur na sumu 320 eur mesačne a na maloletého A. B., nar. XX.XX.XXXX, zo sumy 140 eur na 250 eur. Matka k svojmu návrhu pripojila rodné listy maloletých detí (č. l. 746 - 747 spisu), potvrdenie o príjme matky (č. l. 748 spisu), potvrdenie o úhradách školských výdavkov (č. l. 749), úhrada výdavkov (č. l. 750 - 798).

3. Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 23.09.2020 č.k. 30P/310/2018-640, manželstvo rodičov rozviedol a na čas po rozvode maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky, a otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého C. výživným v sume 160 eur mesačne a na výživu maloletého A. výživným v sume 140 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletých detí s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku o rozvode, zároveň súd schválil rodičovskú dohodu, ktorou sa rodičia dohodli na styku otca s maloletými, podľa ktorej otec je oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi C. a A. prvú sobotu v mesiaci od 10:00 hod. do 18:00 hod. po dohode s deťmi, pričom otec týždeň pred stretnutím zavolá alebo pošle sms-správu deťom a dohodne si s deťmi miesto stretnutia. Na odvolanie matky proti výroku o výživnom na maloleté deti Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 31.08.2021, sp. zn. 8CoP/10/2021, potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

4. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 36 ods. 1 zákona o rodine, § 62 ods. 1 až 5 zákona o rodine, § 75 ods. 1 zákona o rodine, § 76 ods. 1 zákona o rodine, § 77 ods. 1 zákona o rodine, § 78 ods. 1 ods. 1 a 3 zákona o rodine a vykonané dokazovanie rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozhodnutia.

5. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že predmetom konania je návrh matky zo dňa 27.09.2023 na zvýšenie výživného otca k maloletému A. a maloletému C., ktorý medzičasom dňa 18.10.2023 nadobudol plnoletosť a pripojil sa k návrhu matky a súčasne navrhol súdu rozhodnúť aj o zvýšení výživnom na čas po nadobudnutí jeho plnoletosti.

6. Hmotnoprávnou podmienkou opakovaného rozhodovania o výživnom je preukázaná zmena pomerov na strane účastníkov, ktorá sa musí závažným spôsobom odlišovať od stavu existujúceho v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Nestačí samotná úvaha o neprimeranosti doterajšieho výživného, keďže bez preukázanej zmeny pomerov by išlo o neprípustný zásah do právoplatného rozhodnutia. Súd preto porovnáva rozhodné okolnosti v oboch obdobiach na základe úplných a spoľahlivých výsledkov dokazovania a až následne môže rozhodnúť o zmene výšky výživného. Vyživovacia povinnosť rodičov vychádza zo zásady ich rovnakého postavenia, pričom každý z rodičov je povinný prispievať podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Schopnosti rodiča sa posudzujú podľa jeho zdravotného stavu, vzdelania, skúseností a reálnej schopnosti dosahovať príjem, a to aj so zreteľom na objektívne zárobkové podmienky. Majetkové pomery umožňujú komplexne zhodnotiť životnú úroveň rodiča a prihliada sa na ne aj v prípadoch, keď sa rodič bez vážneho dôvodu vzdá výhodnejšieho príjmu alebo podstupuje neprimerané majetkové riziká. Pri určení výživného sa zohľadňuje aj osobná starostlivosť o dieťa, ktorá je postavená na roveň finančnému plneniu. Rozsah vyživovacej povinnosti je ohraničený odôvodnenými potrebami dieťaťa vyplývajúcimi z jeho veku, zdravotného stavu, vývinu a prípravy na budúce povolanie. Dieťa má pritom právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

7. Základnou úlohou okresného súdu bolo posúdiť, či a v akej miere došlo k zmene pomerov na strane rodičov a maloletých detí od doby, kedy o výživnom bolo naposledy rozhodované, teda od dňa 23.09.2020, kedy bol vynesенý rozsudok Okresného súdu Žilina, č. k. 30P/313/2018-640. Otec argumentoval v konaní i tým, že naposledy bolo o výživnom na maloleté deti rozhodované rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.08.2021, a preto práve tento dátum je relevantný pre skúmanie zmeny pomerov. Súd tento argument považoval za mylný, keď z odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie ku dňu vynesenia jeho rozsudku, a práve tento skutkový stav tvoril podklad pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorý svojím rozhodnutím potvrdil ako vecne správny. Okresný súd, preto skúmal zmenu pomerov, ktorá nastala za cca 3 roky k času podania návrhu a prípadne neskôr počas trvania konania.

8. Pokiaľ išlo o matku naďalej bývala s maloletými deťmi v rodinnom dome, kde platila poplatky súvisiace s bývaním. Splátku úveru momentálne neplatila, platila internet a telefón, cestovné do práce vo výške 40 eur, inkaso, elektrinu, plyn 185 eur, Sevak 20 eur mesačne, internet, káblovku a mobil 66 eur mesačne,

úrazové poistenie 17,- eur a dôchodkové poistenie 15 eur mesačne. Za lieky platila mesačne okolo 55 eur. Matka bola spoluvlastníčkou rodinného domu, v ktorom bývala spoločne s maloletými deťmi. Bola zamestnaná, jej priemerný mesačný čistý príjem predstavoval 538 eur. Aktuálne matka naďalej býva v rodinnom dome, v k. ú. G., ktorý od posledného rozhodovania nadobudla do výlučného vlastníctva na základe zmluvy uzavretého v konaní o vyporiadanie BSM. Na rodinnom dome je zriadené záložné právo, nakoľko čerpala hypotekárny úver za účelom vyporiadania BSM, ktorý spláca mesačne v sume 376,14 eur. V uvedenom rodinnom dome býva spolu s deťmi. Matkin príjem tvorí príjem zo zamestnania. Pracuje na 1,5 úväzku. Pracuje na plný úväzok ako pedagogický asistent v MŠ v K. a na polovičný úväzok ako sociálny pedagóg v MŠ. Pokiaľ ide o jej príjem došlo k zvýšeniu jej čistého mesačného príjmu, ktorý v období od 09/2023 do 06/2025 bol 1 514,65 eur. Matka poberá rodinné prídavky na obidve deti spolu v sume 120 eur. Okrem toho si uplatňuje daňový bonus, po zmene legislatívy od 01.01.2025 už len v sume 50 eur na maloletého A.. Matke vzrástli výdavky spojené s bývaním, ktorými sú elektrina 60 eur mesačne, plyn 120 eur mesačne, voda 28 eur, internet 30 eur, káblová TV 21 eur, čiže spolu 259 eur mesačne, daň z nehnuteľností v sume 3,50 eur mesačne, poistenie nehnuteľnosti 13 eur mesačne, komunálny odpad 9,12 eur mesačne. Tieto výdavky i preukázala (viď č. I. 932 až 950 spisu).

9. V čase posledného rozhodovania otec býval u sestry a na bývanie jej platil 200 eur mesačne; na cestovanie do práce do I. vynakladal 450 až 500 eur mesačne. Zároveň hradil stavebné sporenie C. vo výške 22 eur mesačne, životné poistenie obom deťom po 20 eur mesačne, vlastné životné poistenie 57,96 eur a telefón 29 eur mesačne. Jeho čistý príjem zo zamestnania bol v tom období približne 819 eur mesačne, pričom poberal aj výsluhový dôchodok vo výške približne 605 eur mesačne. V predmetnom období bol jeho čistý príjem zo zamestnania od 09/2023 do 06/2024 cca 1 223,16 eur, od 07/2024 do 03/2025 cca 693,45 eur a od 04/2025 do 06/2025 cca 1 649,19 eur. Od 07/2024 do 03/2025 mal otec znížený pracovný úväzok na 60 %, čo odôvodňoval zdravotným stavom po úraze, avšak z lekárskeho nálezu zo dňa 30.08.2023 vyplynulo, že bol schopný plnej záťaže, pričom sám uviedol, že zníženie úväzku bolo jeho vlastným rozhodnutím. Okresný súd preto aplikoval princíp potenciality príjmu a určil jeho potenciálny príjem pri plnom úväzku približne na 1 150 eur mesačne, pričom priemerný mesačný príjem zo zamestnania v období od 09/2023 do 06/2025 stanovil približne na 1 250 eur. Otec zároveň poberal výsluhový dôchodok v roku 2023 vo výške cca 685 eur, v roku 2024 vo výške 776,57 eur a v roku 2025 (do júla) cca 831,56 eur, čo predstavovalo v priemere 754,52 eur mesačne. Celkový príjem otca tak okresný súd vyhodnotil približne na 2 000 eur čistého mesačne, čo predstavovalo výrazný nárast oproti stavu pri poslednom rozsudku. V súčasnosti otec býva v jednoizbovom byte s nájomným 480 eur mesačne vrátane všetkých energií. Jeho mesačné výdavky predstavovali približne: telefón, internet a TV 53 eur, životné poistenie 50,35 eur, výživné 300 eur, strava 250 eur, lieky viac ako 100 eur, hygiena a čistiace prostriedky 50 eur, havarijné poistenie 503 eur, PZP 118 eur a pohonné hmoty 100 eur mesačne; okuliare v sume 150 eur každé dva roky. Okresný súd zároveň zistil, že otec sa s deťmi v žiadnom rozsahu nestretáva, nemá výdavky spojené s realizáciou styku a na výživu detí neprispieva nad rámec určenej vyživovacej povinnosti. Oproti času posledného rozhodovania už neplatí stavebné sporenie C. vo výške 22 eur ani životné poistenie deťom po 20 eur mesačne. Otec nemá inú vyživovaciu povinnosť.

10. Maloletý A. bol v čase posledného rozhodovania žiakom 6. ročníka základnej školy. Mal výdavky so stravou, ošatením, so školou, teda nákup školských pomôcok, pracovných zošitov, poplatky v škole, ZRŠ 10 eur. C. bol v čase posledného rozhodnutia žiakom 9. ročníka základnej školy. Mal výdavky so stravou, ošatením, školou, nákupom školských pomôcok, poplatok ZRŠ 10 eur. Obidve deti mali alergiu, na lieky matka vynaložila 12 eur na 3 mesiace. Deti nosili okuliare, s čím sú spojené zvýšené výdavky. C. by už nemal mať príspevok na stravu a A. za stravu v školskej jedálni neplatil. A. je od 09/2024 žiakom strednej školy. Navštevuje SOŠ stavebnú v I.. „Od 01.09.2024 jeho výdavky špecifikovala nasledovne: na stravu a desiatu 350 eur mesačne, cestovné 26 eur mesačne a strava v škole 70 eur mesačne, poplatky spojené so školou okolo 24 eur mesačne, spolu 120 eur, vreckové 50 eur mesačne, mobil 10 eur mesačne, hygiena, obuv, oblečenie, 180 eur mesačne, lieky 30 eur mesačne, poistenie 20 eur mesačne, lyžiarske výlety, exkurzie 41 eur mesačne, okuliare 21 eur mesačne. Maloletý v januári 2025 absolvoval lyžiarsky kurz, ďalej v rámci školy absolvoval školské výlety, divadelné predstavenia, exkurzie. Maloletý je astmatik a alergik. Denne užíva lieky. Mesačné výdavky sú 30 eur. Užíva lieky aj na imunitu. Maloletému sa každé dva roky mení rám a každý rok sklá, v obidvoch okuliároch musí mať v zálohe vždy jeden rám, čiže mesačný výdavok je 21 eur. Výdavky do 31.08.2024 na maloletého boli v tom čase nižšie, keď chodil dovtedy ešte na ZŠ. Po nástupe na SŠ sa maloletému zakupoval notebook v sume 150 eur. Maloletému sa zakupoval bicykel v roku 2024 za 382 eur. Maloletý A. mimoškolské aktivity nemá.“

11. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd pokiaľ išlo o medzičasom plnoletého C., uviedol, že navštevoval strednú školu od školského roka 2021/2022, a to Súkromnú strednú odbornú školu v I., digitálna a informačná technológia. Keďže išlo o súkromnú školu, platilo sa za štúdium školné za

štyri roky suma 2 540 eur. V tejto sume je zaplatené aj ZRŠ v sume 25 eur ročne. Matka špecifikovala mesačné výdavky od 01.09.2024 na stravu a desiatu 350 eur, cestovné, strava v škole a školné spolu 300 eur mesačne, vreckové 50 eur mesačne, mobil 10 eur mesačne, hygiena, obuv, oblečenie 180 eur mesačne, lieky 30 eur mesačne. Oprávnený počas štúdia absolvoval rôzne výlety, exkurzie, prax v Španielsku. Mal výdavky spojené so stužkovou. „Výlety a exkurzie počas strednej školy stáli 749 eur, prax v Španielsku 150 eur, stužková 480 eur, oblek 239 eur, lyžiarsky kurz 270 eur, nástroje na prax a notebook 882 eur, ISIC počas štyroch rokov stál 50 eur, cestovné za štyri roky 1.040 eur, stravné v škole 2.100 eur, vodičský kurz 878 eur. Plnoletý syn je rovnako astmatik a alergik. Nosí okuliare. Nosí dva páry okuliarov, mesačný výdavok je 21 eur. Okrem toho výdavky spojené so zubnou starostlivosťou. V lete od konca júna 2025 do júla 2025 v mesiaci júl 2025 pracoval v spoločnosti L. J.. Z lustrácie v sociálnej poisťovni súd zistil, že uvedenou brigádou zarobil 190 eur v hrubom.“

12. Okresný súd podrobne vyhodnotil objektívnosť a dôvodnosť matkou uvádzaných bežných výdavkov na maloletého A. ako i medzitým plnoletého C.. Okresný súd „výdavky ako ich špecifikovala matka i oprávnený aj s ohľadom na doklady doložené matkou a oprávneným v konaní k ich výdavkom považoval za dôvodné, primerané a zodpovedajúce veku a jednotlivým životným úrovňam maloletých detí, v ktorých sa v priebehu konania nachádzali, a to II. stupeň základnej školy - 9. ročník a od 01.09.2024 štúdiom na strednej škole v prípade maloletého A. a štúdiom na strednej škole a od septembra 2025 štúdiom na vysokej škole v prípade už plnoletého C.. Obe deti majú zvýšené výdavky s ich zdravotným stavom, keď naďalej sú alergici a nosia okuliare. Súd tieto považoval za neprimeraný výdavok na maloleté deti C., či A. stravu na strednej škole, keď za primeraný sa mu súd považuje sumu 270 eur mesačne.“

13. Okresný súd dospel k záveru, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti došlo k podstatnej zmene pomerov na strane oboch detí aj otca. Na strane otca súd zohľadnil významné zvýšenie jeho príjmu na približne 2 000 eur čistého mesačne, skutočnosť, že nemá inú vyživovaciu povinnosť, s deťmi sa nestretáva, nemá s realizáciou styku žiadne náklady a už im neplatí životné poisťky ani nespóri. Na strane detí súd vyhodnotil nárast odôvodnených potrieb, keď starší C. prešiel zo základnej školy na súkromnú strednú školu a následne na vysokoškolské štúdium technického zamerania, s čím súviseli vyššie výdavky na štúdium, školské pomôcky, stravu a dopravu. Pri mladšom A. súd prihliadol na nástup na strednú školu od 01. 09. 2024, čo prinieslo zvýšené náklady na školské potreby, exkurzie a stravovanie. U oboch detí súd zohľadnil aj zvýšené zdravotné výdavky súvisiace s alergiami a nosením okuliarov. Celkovo preto súd považoval návrh na zvýšenie výživného za dôvodný a výživné primerane zvýšil vzhľadom na zákonné kritériá a zmenu pomerov.

14. K samotnej výške vyživovacej povinnosti možno záverom uviesť, že podľa usmerňujúcej Metodiky pre výpočet výživného rodičov k deťom - tzv. tabuľkové výživné (dostupné online na <https://www.justice.gov.sk/agenda-ministerstva/rodinnopravna-agenda/>) by pre určovanie výživného povinnému rodičov v prípade dvoch vyživovacích povinností rodiča, pokiaľ ide o dieťa v prvej životnej etape, teda na druhom stupni základnej školy (zvyčajne vo veku od 10 - 14 rokov), by mala vyživovacia povinnosť vo výške 16 % čistého príjmu povinného rodiča, a teda v prípade čistého mesačného príjmu 2000 eur by mala zodpovedať sume 320 eur mesačne. V prípade dieťaťa na strednej škole (zvyčajne 15-18 rokov), by vyživovacia povinnosť povinného rodiča mala predstavovať 18% čistého príjmu povinného rodiča, a teda v prípade čistého mesačného príjmu 2000 eur by mala zodpovedať sume 360 eur mesačne. V prípade dieťaťa študujúceho na vysokej škole (zvyčajne 19 rokov a viac) by vyživovacia povinnosť povinného rodiča mala predstavovať 20% čistého príjmu povinného rodiča, a teda v prípade čistého mesačného príjmu 2000 eur by mala zodpovedať sume 400 eur mesačne. Táto tabuľka nie je pre súd záväzná, je len inštruktívna, či skôr do istej miery verifikačná z pohľadu posudzovania, či kontroly výpočtu, resp. stanovenia výživného súdom, pretože bola tvorená s ohľadom na priemerne zistené potreby detí podľa daných životných etáp a daných vekových hraniciach vo väzbe na príjmy osôb povinných výživou, no aj s prihliadnutím na uvedené, za stavu, keď otec sa s deťmi nijakým spôsobom nestretáva možno považovať návrhy matky a navrhovateľa za plne dôvodný v rozsahu, v akom sa domáhali zvýšenia vyživovacej povinnosti otca.

15. Keďže okresný súd stanovil účinnosť zvýšenia výživného už s účinnosťou od podania návrhu, súčasne priznal zameškané výživné odo dňa zvýšenia výživného t. j. od 27.09.2023 do 31.08.2025. Pri určení nedoplatku na výživnom vychádzal zo skutočnosti, že otec si vyživovaciu povinnosť plnil na základe posledného rozsudku (140 eur mesačne na maloletého A. a 160 eur mesačne na maloletého C.). Nedoplatok na výživnom na medzičasom plnoletého C. okresný súd „určil v sume 3891,36 eur $[4/30 \times (320-160) + (23 \times (320-160) + 1 \times (350-160))]$, pričom uvedený nedoplatok otcovi uložil povinnosť zaplatiť pomerne k rukám matky za obdobie do dosiahnutia plnoletosti (suma 119,36 eur) a po nedobudnutí plnoletosti na účet oprávneného (suma 3.772 eur) a nedoplatok na výživnom na

maloletého A. určil v sume 3.564,64 eur $[4/30 \times (259-140) + (11 \times (250-110) + 13 \times (320-140))]$. Vzhľadom na výšku nedoplatku, súd umožnil otcovi zaplatiť nedoplatok na výživnom v lehote v lehote 60 dní, teda v lehote dlhšej ako ukladá § 232 ods. 3 CSP. Súd k uvedenému pristúpil s ohľadom na výšku vyživovacej povinnosti i pomery maloletého dieťaťa, keď jeho výživa týmto nebude ohrozená. Zároveň súd vychádzal z právneho názoru, že plnenie zročného výživného v splátkach by nemal súd uplatňovať automaticky. Ide o výhodu povinného proti oprávnenému, ktorá musí byť odôvodnená, napr. postojom povinného k plneniu vyživovacej povinnosti, výškou priznaného nedoplatku, platobnou schopnosťou povinného, ale tiež pomermi oprávneného. Vzhľadom na dĺžku trvania konania (od 27.09.2023) a predpoklad, že výživné bude v nejakom rozsahu zvýšené, mal povinný otec dostatočný časový priestor, aby si zabezpečil dostatočnú finančnú rezervu na úhradu dlhu na výživnom, napokon i z výpovede otca vyplynulo, že disponuje dostatočnými finančnými prostriedkami, aby zaplatil dlh na výživnom v súdom určenej lehote, keď súdu uviedol, že o. i. disponuje sumou 10.000 eur.“

16. Pokiaľ otec v konaní argumentoval, že priznanie výživného na plnoletého C. je v rozpore s dobrými mravmi, okresný súd jeho argumentáciu považoval za mylnú, keď táto nezodpovedala súdom zistenému skutkovému stavu. V konaní bol preukázaný vzájomne napätý vzťah, resp. absencia akéhokoľvek vzťahu medzi oprávneným plnoletým C. a povinným otcom podľa okresného súdu vyplýva z celkovo narušených vzťahov medzi otcom a synom už v predchádzajúcom období vzájomných rodinných vzťahov, keď otec bol i pre svoje konanie vystavený trestnému stíhaniu, ktoré sa podmienienečne zastavilo uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 17.02.2021 (č. I. 1002 spisu), keď sa otec ako obvinený v celom rozsahu priznal k skutku, ktorý bol predmetom trestného stíhania, ktorým bola otcom poškodená matka detí. Ani z výpovede oprávneného a jej písomných podaní nemožno uzavrieť, že by jeho správanie voči povinnému bolo v rozpore s dobrými mravmi, práve so zreteľom na správanie účastníkov voči sebe navzájom. Preto podľa okresného súdu nevznikla prekážka rozporu s dobrými mravmi aplikáciou § 75 ods. 2 Zákona o rodine.

17. K brigádam oprávneného okresný súd uviedol, že pokiaľ plnoletý ako oprávnený z vyživovacej povinnosti občasne vykonáva činnosť formou brigád, dostane za to len nepatrný príjem, z ktorého vie len čiastočne pokryť svoje potreby. Za schopnosť sám sa živiť nemožno považovať ojedinelý príjem z brigády, ktorú plnoletý vykonával počas štúdia na strednej škole. Okresný súd chválil tento zodpovedný prístup plnoletého, ktorý sa popri plnení si študijných povinností snaží realizovanou brigádou získať finančné prostriedky na čiastočné pokrytie svojich potrieb. Okresný súd uviedol, že vyživovacia povinnosť rodiča má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami a rodič je povinný usmerniť svoje financie tak, aby jej plnenie nebolo ohrozené. Je jeho povinnosťou využívať všetky svoje schopnosti a možnosti na zabezpečenie dostatočného príjmu a plniť vyživovaciu povinnosť v čo najväčšom možnom rozsahu. Obaja rodičia sú povinní vynaložiť maximálne úsilie na zabezpečenie výživy a potrieb dieťaťa podľa svojich reálnych možností, pričom až následne môžu použitie zostávajúcich finančných prostriedkov smerovať na uspokojenie vlastných potrieb. Výživné má vždy prednosť pred výdavkami, ktoré nie sú nevyhnutné.

18. Pre úplnosť okresný súd poukázal na skutočnosť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011). Keďže vyživovacia povinnosť otca k maloletému a plnoletému dieťaťu bola pôvodne upravená rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 23.09.2020 č. k. 30P/310/2018-640 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.08.2021 č. k. 8CoP/10/2021, súd tento rozsudok primerane zmenil v časti úpravy výživného. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady trov konania niektorému z účastníkov.

19. Proti tomuto rozsudku podal otec ako osoba povinná z výživy rozsiahle odvolanie (č. I. 1202 spisu), prostredníctvom právneho zástupcu (ďalej aj len „odvolateľ“) z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), c), f) a h) CSP, na ktorého celé obsahové a rozsahové znenie sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje.

20. Otec namietal porušenie zásady rovnosti zbraní, keďže po jeho a odchode jeho právneho zástupcu z pojednávania dňa 21.08.2025 súd vyzval strany na ďalšie návrhy dokazovania, na čo protistrana následne navrhla vykonať dopyty na poisťovne, ktorým súd vyhovel. Tvrdil, že jeho neskoršie návrhy na vykonanie obdobných dôkazov, najmä dopytov na stavebnú sporiteľňu, banku k vkladnej knižke a k poisťkám matky, okresný súd už neakceptoval. Namietal, že súd nevykonanie týchto dôkazov v rozsudku len všeobecne odôvodnil a považoval to za porušenie zásady rovnosti zbraní, keďže podľa jeho názoru nemal po svojom odchode z pojednávania rovnakú možnosť navrhovať dôkazy ako protistrana.

Otec v odvolaní namietal, že okresný súd nedostatočne odôvodnil, prečo nevykonal jemu navrhnuté dôkazy, a že toto ich nevykonanie zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku. Tvrdil, že navrhované dôkazy boli relevantné pre zistenie finančných prostriedkov, ktorými matka a plnoletý syn disponovali, a že ich nevykonanie pri súčasnom vykonaní obdobných dôkazov na návrh matky predstavovalo porušenie zásady rovnosti zbraní. Zdôraznil, že strany boli vyzvané na návrhy dôkazov v čase, keď on ani jeho právny zástupca neboli prítomní na pojednávaní, čím mu bolo znemožnené riadne uplatniť procesné práva. Takýto postup súdu považoval za porušenie práva na spravodlivý proces a uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a e) CSP. Odvolateľ v rozsudku poukázal na § 365 ods. 1 CSP a ods. 34 rozsudku, ktorý vyhodnotil ako úplne rozporný s ods. 47 rozsudku, v ktorom uvádza, že „vyživovacia povinnosť bola upravená naposledy rozsudkom OS Žilina č. 30P/310/2018 zo dňa 23.09.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žilina č. 8CoP/10/2021 zo dňa 31.08.2021, avšak naproti tomu v bode 34 rozsudku uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z toho, že naposledy bolo o výživnom rozhodované dňa 23.09.2020. kedy bol vyhlásený rozsudok OS Žilina č. 30P/313/2018 - 640 (správne má byť 30P/310/2018 - 640). Súd prvej inštancie teda zoberal do úvahy ako posledné rozhodovanie súdu o výživnom deň 23.09.2020 čo je v rozpore s bodom 47 rozsudku, ale aj s ustálenou judikatúrou. Tu je potrebné uviesť, že rozsudok súdu prvej inštancie ako i rozsudok odvolacieho súdu tvoria jeden celok, resp. sú neoddeliteľnou súčasťou, a preto súd nemôže vychádzať z toho, že naposledy bolo vo veci výživného rozhodované iba rozsudkom Okresného súdu Žilina ako súdu prvej inštancie a úplne tak opomenul rozhodnutie odvolacieho súdu, akoby toto vôbec neexistovalo.“ Citoval z rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 259/2018 a z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR SR sp.zn. 3Obdo/56/2024 zo dňa 19.02.2025, a žiadal aby odvolací súd vyjadril, resp. posúdil argument, „že naposledy bolo o výživnom na maloleté deti rozhodované rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.08.2021 (teda nie rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 23.09.2020)“, pretože „k podstatnej zmene pomerov dochádza spravidla až po troch rokoch od posledného rozhodnutia súdu, čo podľa môjho názoru ako otca je ku dňu 31.08.2024, resp. ku dňu 13.09.2024 (po vydaní a právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu), avšak podľa rozhodnutia súdu sa tak deje už ku dňu 23.09.2023. kedy bol vydaný pôvodný prvostupňový rozsudok. Keďže súd rozhodoval o zvýšení výživného s účinnosťou od podania návrhu, teda od 27.09.2023, tak táto skutočnosť je významná najmä pre určenie zameškaného výživného, ktoré mohol súd maximálne zvýšiť od 13.09.2024. Súd však zvýšil výživné už odo dňa 23.09.2023.“ K ods. 35 rozsudku okresného súdu otec namietal, že súd nesprávne vychádzal z príjmu matky len do 06/2025, hoci k 01.09.2025 došlo k zvýšeniu plátov v školstve o 7 % a avizované bolo aj ďalšie zvýšenie od 01.01.2026. Poukázal na to, že matka mala podľa súdu priemerný čistý príjem 1 514,65 eur, pričom mala dve zamestnania a jej skutočný disponibilný príjem spolu s prídavkami a daňovým bonusom výrazne prevyšoval jej výdavky. Tvrdil, že po úhrade nákladov na bývanie a splátky úveru jej zostávala suma postačujúca na zabezpečenie potrieb detí a že jej príjem sa v budúcnosti ešte zvýši. Namietal, že súd pri posudzovaní jeho príjmu vychádzal z princípu potenciality, no rovnaký prístup neuplatnil voči matke. Spochybňoval aj pravdivosť údajov o jej minulom príjme a tvrdil, že jeho vlastný príjem bol skreslený započítaním jednorazových plnení, a preto považoval závery súdu o výraznom náraste jeho príjmu za neprimerané. Otec tiež namietal, že syn C. navštevoval súkromnú strednú školu, hoci podľa neho rodina nemala dostatočné finančné prostriedky na jej úhradu, a spochybňoval, z akých zdrojov matka zaplatila školné vo výške 2 540 eur. Uviedol, že ak rodič nemá prostriedky na nadštandard, dieťa sa má podľa zákona prispôbiť ich životnej úrovni a navštevovať bezplatnú školu. Sporné považoval aj náklady na notebook za 882 eur, pričom uviedol, že syn si mal už skôr zabezpečiť zariadenie vhodné aj pre ďalšie štúdium alebo sa oň riadne starať. Namietal primeranosť výdavkov na oblečenie a spochybňoval tvrdenia o častej výmene okuliarov u mladšieho syna. Za nesprávny považoval aj výpočet nákladov na stravu, keďže podľa jeho názoru reálna suma predstavovala len 50 eur mesačne, nie 270 eur. Poukázal tiež na zmenu postoja matky k aktivitám detí a namietal, že súd sa nezaoberal majetkovými otázkami po vyporiadaní BSM, vrátane kúpy vozidla bez preukázania zdrojov, prečo považoval rozhodnutie v tejto časti za nepreskúmateľné.

21. Otec v odvolaní namietal, že k ods. 42. napadnutého rozsudku, že ako otec zaviazaný uhradiť zameškané výživné vo výške 7 456 eur do 60 dní zo svojich posledných úspor 10 000 eur vyplatených z BSM, keďže súdna prax umožňuje splácanie zameškaného výživného v splátkach, najviac však po dobu troch rokov. Uviedol, že zvyšné finančné prostriedky potrebuje na zabezpečenie bývania, keďže po odsťahovaní zo spoločného rodinného domu nemal trvalé bydlisko a bol bez stabilného zázemia, čo mu výrazne komplikovalo bežný život. Po dočasnom bývaní u sestry sa presťahoval do jednoizbového bytu, ktorý mu nevyhovoval, a preto si potreboval nájsť vhodnejšie bývanie, aby si mohol upraviť aj údaje v občianskom preukaze. Žiadal, „preto predĺžiť dobu na zaplatenie zameškaného výživného, nakoľko táto je neadekvátne krátka na tak vysokú sumu. akú som povinný zaplatiť a zbaví ma akýchkoľvek úspor.“

22. K ods. 43 odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu otec v odvolaní žiadal, aby odvolací súd prihliadol na dobré mravy vo vzťahu k plnoletému synovi C., keďže podľa jeho názoru mu syn dlhodobo neprejavoval žiadnu úctu ani rešpekt, nebol schopný ho ani pozdraviť a otvorene uviedol, že ho „nemá v láske“, hoci zároveň požadoval vyššie výživné. Uviedol, že sa so synmi nestretával nie z vlastnej vôle, ale preto, že o kontakt nemali záujem, nereagovali na SMS správy ani telefonáty, čím mu znemožňovali vykonávať rodičovské práva a mať prehľad o ich živote. Namietal, že súd mu nesprávne kládol za vinu absenciu kontaktu s deťmi, hoci sám syn uviedol, že sa s otcom stretávať nechcel. Zdôraznil, že sa o synov v minulosti aktívne staral, zabezpečoval bývanie, školu, lekársku starostlivosť aj voľnočasové aktivity, nikdy im neublížil a tvrdenia o jeho nezáujme či násilí označil za nepravdivé. Vyjadril presvedčenie, že výpoveď syna bola ovplyvnená matkou a že vzťah medzi ním a deťmi nebol vzájomne napätý, ale jednostranne narušený. Z týchto dôvodov považoval rozhodnutie súdu v časti posúdenia dobrých mravov a vzťahov za nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

23. Odvolateľ poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu SR a zdôraznil, že dobré mravy predstavujú všeobecne uznávané morálno-etické pravidlá správania, ktorých posúdenie je vždy individuálne a závisí od konkrétnych skutkových okolností prípadu. Namietal, že súd prvej inštancie bez kritickej revízie prevzal všetky matkou tvrdené výdavky na deti a priznal výživné v plnom rozsahu, dokonca podľa zmeneného návrhu. Uviedol, že nevyhnutné mesačné náklady na plnoletého C. považoval približne 350 eur, keďže štúdium na univerzite nebolo spojené so školným ani mimoriadnymi nákladmi, a poukázal na nejasnú mieru finančného podielu matky. Za nespravodlivé považoval najmä to, že súd bez korekcie uznal podľa neho nadhodnotenú položku, napríklad stravu vo výške 270 eur mesačne. Odvolateľ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie bez kritického posúdenia prevzal všetky tvrdené výdavky matky a priznal jej výživné v plnom rozsahu, a to dokonca podľa zmeneného návrhu, hoci tieto výdavky považoval za nadhodnotenú. Uviedol, že nevyhnutné mesačné náklady na plnoletého syna C. odhadoval približne na 350 eur, keďže ide o študenta bez školného a mimoriadnych výdavkov, pričom uznané sumy na stravu a iné položky považoval za neprimerané. Zdôraznil, že súd mu uložil povinnosť uhrádzať fakticky celé nevyhnutné náklady syna, bez jasného vyjadrenia miery participácie matky na výžive, čo považoval za nespravodlivé a v rozpore s ustálenou praxou. Dodal, že súd nevykonal žiadnu korekciu ani revíziu výdavkov matky, hoci na to podľa neho existoval dôvod, a preto žiadal odvolací súd o preskúmanie skutkových zistení súdu prvej inštancie.

24. V rovine skutkových zistení, odvolateľ namietal, že „súd prvej inštancie aj vzhľadom k tomu, že posledné pojednávanie trvalo 7 hodín v čase od 10:55 hod. do 17:55 hod. zistil len veľmi málo skutkových zistení, a to už nehovorím o tom, že predtým sme danú vec pojednávali v rámci predposledného pojednávania skoro 4 hodiny v čase od 9:45 hod. do 13:40 hod.. Pokiaľ vezmem do úvahy prestávky, tak sme danú vec prejednávali 10 hodín, pričom pevne verím, že za týchto 10 hodín (čo je podľa nás neúmerná dĺžka pojednávania) mal mať súd urobený taký prehľad v tejto veci, že by jeho rozhodnutie malo zohľadňovať všetky pre danú vec dôležité okolnosti a zodpovedať všetky nastolené otázky, od ktorých sa jeho rozhodnutie odvíja.“

25. V odvolaní sa odvolateľ ďalej vyjadril k niektorým „pre mňa veľmi nepríjemným a chúlolistým okolnostiam, ktoré sprevádzali samotné pojednávania pred súdom prvej inštancie, pričom ako klient a strana konania som výslovne trval na tom, aby môj právny zástupca tieto skutočnosti v odvolaní uviedol, a to aj vzhľadom na to, že som bol informovaný, že k takýmto okolnostiam došlo už minimálne v druhom súdnom konaní. Počas môjho prednesu a zároveň počas prednesu môjho právneho zástupcu došlo zo strany prejednávajúceho sudcu k prevracaniu očami, z čoho sme nadobudli nepríjemný pocit, aby sme svoje prednesy čo najskôr ukončili, pretože trvali príliš dlho. V čase čítania prednesov môže takéto konanie sudcu výrazne znížiť sebavedomie prednášajúceho, ktorý potom koriguje svoj prednes, aby bol sudca s týmto spokojný. Takéto správanie nám prišlo nevhodné a to aj vzhľadom na to, že ako ja, tak aj môj právny zástupca sme starší páni, ktorí rovnako ako samotný sudca zasluhujú určitý rešpekt, pričom tento sme my sudcovi určite prejavovali. Tu chcem uviesť, že pokiaľ k takýmto okolnostiam dôjde aj tretíkrát, budeme nútení toto predložiť Súdnej rade. Po desiatich hodinách pojednávania určite nie je na mieste, aby súd prevracal očami pri prednesoch účastníkov konania. Pri prijatých právnych záveroch v tejto veci veľmi mladým sudcom sa cítim byť ako starší muž dotknutý, pretože aj toto konanie by malo mať výchovný charakter, a to nie len pre mňa ako otca, ktorý má svoje povinnosti, ale aj pre deti, ktorých má viesť k povinnosti voči svojim rodičom, keď už len v tej elementárnej slušnosti - pozdrave. Mal som legitímne očakávanie, že sudca čo i ten dohovori synovi na pojednávaní, že určite nie je na mieste ma čo i len nepozdraviť, avšak tento bohužiaľ urobil pravý opak.“ Navrhol, aby odvolací Krajský súd v Žiline rozsudok Okresného súdu Žilina č. 30P/194/2023-1181 zo dňa 16.09.2025 zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení na č. I. 1215 spisu vyjadril svoj súhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu Žilina bez nariadenia pojednávania.

27. K doručenému odvolaniu otca sa písomne vyjadrila matka v rozsiahlom podaní (č.I. 1218 spisu), na ktorého obsahové a rozsahové znenie sa na tomto mieste odkazuje. K čl. III. odvolania - § 365 ods. 1, písm. b), e) CSP matka uviedla, že námietka otca o porušení zásady rovnosti zbraní a práva na spravodlivý súdny proces bola nedôvodná, keďže v konaniach tohto druhu neplatí koncentrácia dôkazov a otec mal po celý čas možnosť navrhovať dôkazy. Zdôraznila, že dôkazný návrh navrhovateľov bol otcovi včas prístupný v elektronickom spise a mohol sa s ním dostatočne oboznámiť aj naň reagovať, pričom predložené listiny mu boli známe z predchádzajúceho konania. Poukázala na ustálenú judikatúru, podľa ktorej účastník má právo dôkazy navrhovať, nie však dosiahnuť, aby im súd automaticky vyhovel. Podľa jej názoru súd prvej inštancie postupoval zákonne, dôkazné návrhy riadne vyhodnotil, svoje rozhodnutie primerane odôvodnil a neporušil ani rovnosť zbraní, ani právo otca na spravodlivý súdny proces. „Ku záveru prvého pojednávania, o ktorom sa vyjadruje otec, treba povedať, že bolo vecou otca detí a jeho advokáta, že nereagovali na otázku sudcu ohľadne ich prípadných návrhov na vykonanie dokazovania, ktorú museli počuť, nakoľko neboli úplne mimo pojednávacej miestnosti, hoci na odchode. Bolo arogantné, že napriek tomu, že otázku sudcu určite počuli, pokračovali v odchádzaní. Najmä otec detí, ktorý neavizoval, že by sa ponáhlal, sa mal zastaviť. V kontexte týchto okolností je v súvislosti s konaním súdu použitie výrazu „zákulisné hry“ zo strany advokáta otca prinajmenšom „silným slovom“. Pokiaľ otec poukazuje na jeho dôkazné návrhy smerujúce k preverovaniu majetku matky detí, treba uviesť, že súdy (a to aj Krajský súd v Žiline) judikujú tak, že majetkové pomery rodiča, ktorý sa o dieťa stará, nemajú zásadný vplyv na výšku vyživovacej povinnosti povinného rodiča v porovnaní s majetkovými pomermi povinného rodiča.“ Rozsudok súdu netrpí žiadnou z vytkaných väd podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) CSP, súd vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nezasiahol do práv otca.

28. K čl. IV. odvolania a dôvodom označených otcom podľa § 365 ods. 1, písm. d) CSP matka uviedla, že ani táto námietka otca o rozpore medzi ods. 34. a 47 rozsudku bola nedôvodná, keďže tieto časti si navzájom neodporovali a súd postupoval správne. Zdôraznila, že v predošlom konaní súd prvej inštancie rozhodoval o výživnom na základe skutkového stavu ku dňu vyhlásenia rozsudku a odvolací súd tento postup následne preskúmal bez dopĺňania dokazovania, pričom potvrdil jeho správnosť. Podľa jej názoru bolo zákonné aj to, že súd v aktuálnom konaní posudzoval zmenu pomerov v porovnaní s posledným skutkovým stavom zisteným prvoinštančným súdom v predchádzajúcom konaní. Matka uviedla, že námietka otca k ods. 35. rozsudku nebola dôvodná, keďže rozsudok bol vyhlásený 16.09.2025 a mzda sa vypláca mesiac pozadu, takže aktuálny príjem za september nebolo možné v čase rozhodovania zohľadniť bez neodôvodneného predlžovania konania. Zdôraznila, že súd nemohol pri rozhodovaní vychádzať z predpokladaného budúceho zvyšovania plátov, ani z informácií z internetových článkov, ale len zo skutočností existujúcich ku dňu vyhlásenia rozsudku. Poukázala tiež na to, že v budúcnosti sa mal zvýšiť aj príjem otca a že mu už bol, resp. mal byť vyplatený stabilizačný príspevok v súvislosti s jeho pracovným zaradením. S odkazom na § 317 ods. 1 CSP uviedla, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozsudku, pričom otec podľa nej na jednej strane namietal údajné vady konania, no na druhej strane požadoval postup, ktorý by bol v rozpore so zákonom. Matka vo vyjadrení uviedla, že okresný súd správne zhodnotil príjmy oboch rodičov a že opakované námietky otca v tejto časti považovala za účelové. Zdôraznila, že kým otec mal príjem zo zamestnania aj výsluhový dôchodok a staral sa len o seba, ona zabezpečovala potreby detí zo svojho príjmu, pričom bola nútená pracovať v dvoch pracovných pomeroch aj napriek zdravotným ťažkostiam. Poukázala na to, že výživné platené otcom dlhodobo nepokrývalo skutočné potreby detí a že majetkové pomery rodiča, ktorý sa o deti osobne stará, nemajú rozhodujúci význam pri určení výživného povinného rodiča. Odmietla tvrdenia otca o jej príjme ako nepravdivé a uviedla, že jej priemerný čistý príjem z oboch zamestnaní predstavoval spolu 1 514,65 EUR, z ktorých hradila aj vlastné životné náklady. Zdôraznila, že napriek prijatiu stabilizačného príspevku vo výške 4 000 EUR otec tvrdil nedostatok prostriedkov na úhradu zameškaného výživného, čo podľa nej svedčí skôr o nesprávne nastavených prioritách, a preto návrh na splátky považovala za neodôvodnený a nespravodlivý voči deťom.

29. Vo vzťahu k námietkam otca k ods. 36. rozsudku uviedla, že sa matka už opakovane vyjadrovala v tejto rovine počas konania a zotrvala na tom, že jeho tvrdenia o dôvodoch skrátenia pracovného úväzku boli nepreukázané a účelové. Zdôraznila, že otcov zdravotný stav mu umožňoval plný výkon práce, keďže jeho práceneschopnosť bola ukončená, bol uznaný za plne pracovneschopného, nepodstupoval ďalšiu liečbu, ani rehabilitácie a bez obmedzení vykonával svoju prácu. Podľa jej názoru súd správne aplikoval zásadu potenciality príjmov, keď neprihliadol na znížený príjem otca spôsobený jeho vlastným rozhodnutím. K námietkam otca v odvolaní k ods. 38 rozsudku odkázala na svoje vyjadrenia

(písomné a ústne) v konaní, v rámci ktorých boli nielen vyčíslené a zdokladované jednotlivé výdavky, ale zároveň aj zdôvodnené. Matka vo vyjadrení uviedla, že tvrdenia otca o údajne zanedbanej starostlivosti o zrak maloletého A. boli nepravdivé, keďže výmena okuliarových šiel prebiehala výlučne na základe odporúčani očnej lekárky a predstavovala základnú zdravotnú starostlivosť primeranú obdobiu puberty. Zdôraznila, že zrak dieťaťa pravidelne sledovala a postupovala podľa lekárskeho pokynov, hoci to bolo spojené s výdavkami. K školským aktivitám uviedla, že lyžiarske výcviky, exkurzie a výlety považovala za bežnú súčasť vzdelávania a zdravého vývoja detí, pričom ich odopieranie by bolo v rozpore so záujmom dieťaťa. Poukázala aj na to, že účasť plnoletého C. na študijnom pobyte v Španielsku bola výsledkom jeho študijných úspechov a dobrého správania a považovala ju za zaslúženú. K otázke auta vysvetlila, že zakúpila staršie vozidlo ako nevyhnutný prostriedok pre bežné fungovanie rodiny a zdôraznila, že nešlo o nadštandard. Zároveň odmietla tvrdenia otca o zanedbávaní lekárskej starostlivosti, keďže s deťmi absolvovala všetky vyšetrenia ona a otec sa na nich zúčastňoval len výnimočne. Vo vyjadrení matka tiež uviedla, že výber súkromnej odbornej školy v I. pre plnoletého C. bol uskutočnený v jeho najlepšom záujme, vzhľadom na jeho schopnosti a smerovanie v oblasti informatiky, pričom školné nepovažovala za nadštandard, ale za primeranú investíciu do jeho budúceho uplatnenia. Zdôraznila, že celkové náklady na školné boli nižšie než by boli náklady na štúdium mimo bydliska a otcove námietky považovala za rozporné so záujmom dieťaťa. K otázke notebooku uviedla, že jeho opotrebovanie bolo dôsledkom bežného používania a argument otca o kúpe výkonnejšieho zariadenia v minulosti označila za nereálny. Vysvetlila, že náklady na oblečenie a stravu boli primerané veku synov, ich telesnému rastu a zvýšeným výživovým potrebám, pričom išlo o bežné a nevyhnutné výdavky, nie o nadštandard.

30. Matka vo vyjadrení uviedla, že výška výživného na oboch synov bola určená správne a v súlade s metodikou Ministerstva spravodlivosti SR, keďže zohľadňovala ich vek a stupeň štúdia a súd dôvodne priznal výživné aj plnoletému C., keď nebolo preukázané, že by jeho uplatnenie odporovalo dobrým mravom. Poukázala na to, že negatívny postoj C. k otcovi mal opodstatnené dôvody vyplývajúce z jeho detských skúseností s agresívnym správaním otca, čo sa premietlo do súčasného vzťahu a synovi preto nemožno vyčítať obmedzenie kontaktu, ktorý bolo prejavom ochrany jeho duševného zdravia. Zdôraznila, že výživné nemožno viazať na kvalitu vzťahu a že otec sa ním snažil syna sankcionovať za jeho postoje, pričom odmietla tvrdenia o jej údajnom vplyve na syna a poukázala na jeho dospelosť a názorovú samostatnosť. Uviedla, že otec sa s C. osobne nestretol od roku 2023, čo ani nespochybnil, a jeho odvolanie označila za založené na nepravdivých a nepodložených tvrdeniach, ako aj za účelové útoky na sudcu, hoci nevyužil zákonné prostriedky namietania zaujatosti. Konštatovala, že súd postupoval zákonne, vykonal potrebné dokazovanie, správne zistil zmenu pomerov a vecne správne rozhodol o zvýšení výživného, pričom otec v odvolaní neuviedol žiadne nové ani podstatné skutočnosti. Záverom uviedla, že rozsudok okresného súdu je správny, zákonný, v prípade maloletého A. rešpektujúci jeho najlepší záujem, a navrhla jeho potvrdenie v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

31. K doručenému vyjadreniu matky sa písomne vyjadril otec v rozsiahlom podaní, na ktoré odvolací súd na tomto mieste odkazuje, ktorý uviedol (č.l. 1227 spisu), že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže na záver pojednávania dňa 21.8.2025 súd vyzval strany na ďalšie návrhy na dokazovanie v čase, keď už ani on, ani jeho právny zástupca neboli prítomní v pojednávacej miestnosti. Namietal, že sprístupnenie zápisnice zo dňa 26.8.2025 tento procesný nedostatok nenapravilo, keďže súd vedel o neprítomnosti jeho právneho zástupcu z dôvodu pobytu v zahraničí. Zdôraznil, že okresný súd mal jeho právneho zástupcu dodatočne písomne vyzvať na doplnenie dokazovania, rovnako ako to urobil vo vzťahu k druhej strane. Tvrdil, že týmto postupom došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní, čo uplatnil ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal tiež tvrdenie právnej zástupkyne, že nereagoval na výzvu súdu, keďže v tom čase už nebol v pojednávacej miestnosti. Komunikácia súdu len s druhou stranou po jeho odchode vážne spochybňovala nestrannosť súdu prvej inštancie. Otec vo vyjadrení uviedol, že nesúhlasil s názorom právnej zástupkyne navrhovateľov, podľa ktorého by súd nemal skúmať pomery rodiča, ktorý sa o deti stará. Zdôraznil, že v konaní podľa CMP bol súd povinný v rámci vyšetrovacej zásady preskúmať všetky relevantné skutočnosti, vrátane výdavkov a majetkových pomerov matky. Poukázal na judikatúru Krajského súdu v Žiline, podľa ktorej sa posudzovali pomery oboch rodičov. Uviedol, že žiadal preveriť majetok detí, najmä úspory na stavebnom sporení a poisťkách. Namietal, že súd prvej inštancie zisťoval len výšku poisťiek, no stavebné sporenie odmietol verifikovať, hoci z neho malo byť financované vozidlo pre syna C., na ktoré prispieval aj on. Tento postup považoval za nesprávny a namietal ho ako procesnú vadu. Kritizoval rozpornú argumentáciu právnej zástupkyne pri posudzovaní jednoty rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a namietal, že k podstatnej zmene pomerov mohlo dôjsť až po troch rokoch od posledného právoplatného rozhodnutia z 31.08.2021. Z tohto dôvodu považoval zvyšovanie

výživného a priznanie zameškaného výživného pred augustom alebo septembrom 2024 za rozporné so súdnou praxou. Zároveň uviedol, že súd mal prihliadať aj na zvýšenie príjmu matky účinné od 1.9.2025 a ďalšie ním namietané finančné skutočnosti, ktoré, podľa jeho názoru, neboli správne vyhodnotené. Otec vo vyjadrení uviedol, že nebolo pravdivé tvrdenie o platení výživného v nezmenenej výške počas piatich rokov, keďže túto sumu platil od septembra 2021. Namietal postup matky, ktorá, podľa neho, účelovo podala návrh na zvýšenie výživného spätne a neskôr ho upravila tak, aby jej súd vyhovel. Zdôraznil, že jeho žiadosť o splátky zameškaného výživného nebola prejavom nezodpovednosti, keďže výživné riadne platil a jednorazová úhrada by ho pripravila o úspory potrebné na zabezpečenie bývania. Poukázal na svoju zložitú bytovú a finančnú situáciu po odchode zo spoločnej domácnosti. Odmietol tvrdenia o negatívnom postoji k školským aktivitám synov a uviedol, že len poukázal na reálne nízke náklady štúdia C. na I. univerzite. K výdavkom na notebook uviedol, že poškodenie nepovažoval za bežné opotrebenie. Zdôraznil, že výsluhový dôchodok v konaniach riadne priznal a nezatajoval. Uviedol, že považoval za rozpor s dobrými mravmi, aby ho plnoletý syn nepozdravil a zároveň od neho požadoval výživné vo výške 350 Eur mesačne. Poprel, že by sa voči synovi dopustil agresívneho alebo traumatizujúceho správania. Záverom uviedol, že na svojich odvolacích tvrdeniach trval a považoval ich za primeranú reakciu na zavádzajúce vyjadrenia protistrany. Otec vo vyjadrení uviedol, že pri určovaní výživného neboli, podľa neho, riadne zohľadnené všetky relevantné skutočnosti a že základom má byť posúdenie odôvodnených potrieb dieťaťa. Zdôraznil, že jeho príjem bol obmedzený a nedosahoval ani priemernú mzdu, preto mali byť zohľadnené len nevyhnutné potreby. Namietal, že do výživného nemožno zahrnúť splácanie úverov, poisťky, ani niektoré náklady na bývanie, ktoré, podľa neho, matka vyčíslila neprímerane vysoko. Za nedôvodné považoval aj viaceré položky týkajúce sa plnoletého syna, najmä sporenie, cestovné a náklady na vysokoškolské štúdium, ktoré, podľa jeho názoru, boli minimálne alebo kryté z iných zdrojov. Poukázal na to, že matka, ani navrhovateľ nepreukázali mesačné náklady syna aspoň vo výške 525 Eur a zotrval na názore, že výdavky boli účelovo nadhodnotené s cieľom dosiahnuť vyššie výživné. Zároveň uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považoval za zaťažený viacerými vadami, a preto navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom nesúhlasil s tým, aby odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, na ktorom by mohol osobne predniesť svoje odvolacie dôvody.

32. Otec sa vyjadril v podaní na č.l. 1238 spisu s označením Doplnenie osobitných dôvodov otca, v rozsiahlom podaní, na ktoré odvolací súd na tomto mieste odkazuje, v ktorom uviedol, že stabilizačný príspevok vo výške 1 300 eur bol jednorazový a nemohol byť považovaný za trvalé zvýšenie jeho príjmu. Zdôraznil, že jeho príjem sa dlhodobo nemenil a že údajné budúce zvyšovanie plátov v školstve nebolo relevantné pre rozhodné obdobie. Poprel tvrdenia o nezáujme o deti a uviedol, že sa o ne dlhodobo zaujímal, poskytoval im vecné aj finančné plnenia a zabezpečoval najmä ich zdravotnú starostlivosť. Namietal tvrdenia matky o vysokých výdavkoch domácnosti a poukázal na to, že plnoletý syn mal vlastný príjem z brigády. Uviedol, že po rozvoze sa dostal do finančných ťažkostí, pričom poisťky a sporenia detí hradil výlučne on, no po rozvoze k nim stratil prístup. Zdôraznil, že mu po úhrade výdavkov zostával len obmedzený disponibilný príjem a opakované poukazovanie na prostriedky z BSM ako zdroj jednorazovej úhrady výživného považoval za neodôvodnené. So synmi mal dobré vzťahy, ich súčasné správanie pripisoval vplyvu matky a že o deti mal dlhodobo záujem aj nad rámec finančnej povinnosti, pričom kontakt s nimi mu bol obmedzovaný.

33. K doručenému vyjadreniu otca sa písomne prostredníctvom právnej zástupkyne vyjadrila matka, ktorá uviedla, že vyjadrenie otca sa odklášalo od podstaty veci, od dôkazov aj od riadne odôvodneného rozhodnutia súdu a bolo založené najmä na subjektívnych presvedčeniach a osobných útokoch nesúvisiacich s predmetom konania. Zdôraznila, že otec dlhodobo zotrval na svojej verzii udalostí bez ohľadu na preukázané skutkové okolnosti a jeho podania neobsahovali žiadne relevantné nové skutočnosti, pričom sledovali najmä snahu vyhnúť sa vyživovacej povinnosti. Navrhla preto, aby odvolací súd na tieto tvrdenia neprihliadal a potvrdil vecne správne a zákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie. Toto vyjadrenie bolo právnenému zástupcovi otca doručené dňa 11.12.2025 doručenkou je na č.l. 1239 spisu.

34. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – účastníkom - otcom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba vtedy, ak by mali za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré však nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutých výrokov (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

35. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania otca, a pretože odvolací súd zdieľa aj právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou aj správne vyložil, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozsudku stotožňuje, v súlade s § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a v ďalšom na ne v celom rozsahu odkazuje. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty otca nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto mu nemohol dať za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za potrebné dodať už len nasledovné:

36. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 67 Civilného mimosporového poriadku z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nebolo zaťažené vadou alebo vadami, ktoré by sa týkali procesných podmienok. Preskúmaním procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, ako aj preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd dospel k záveru, že v konaní neboli zistené procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku.

37. K posúdeniu odvolacích dôvodov odvolateľa a k prejednaniu veci bez nariadenia pojednávania krajský súd uvádza, že vzhľadom na procesnú situáciu vyplývajúcu z obsahu kompletného spisového materiálu nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie na odvolacom súde, keďže na preskúmanie veci postačovalo oboznámenie sa so spisovým materiálom a elektronickým súdnym spisom. Odvolací súd zároveň nezistil, že by odvolateľ v odvolacom konaní uviedol alebo preukázal existenciu takých skutočností, ktoré by odôvodňovali potrebu nariadenia ústneho pojednávania s cieľom zabezpečenia spravodlivého konania. Samotná skutočnosť, že účastník konania nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nepostačuje na záver o nevyhnutnosti ústnej časti konania. Tento záver je v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, najmä s rozsudkom zo dňa 25. apríla 2002 vo veci Lino Carlos Varela Assalino proti Portugalsku (sťažnosť č. 64336/01), ako aj s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012 a 7Cdo/56/2011. Inými slovami, nenariadenie pojednávania v odvolacom konaní je prípustné v prípade, ak neboli zistené dôvody na doplnenie alebo opakovanie dokazovania a súčasne neexistuje potreba odchýliť sa od skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Krajský súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že okresný súd z vykonaného dokazovania zistil skutkový stav veci v dostatočnom a akceptovateľnom rozsahu, pričom z tohto skutkového stavu vychádzal aj odvolací súd pri svojom rozhodovaní.

38. Odvolacie dôvody uplatnené odvolateľom neodhalili také skutkové alebo právne nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré by odôvodňovali zásah odvolacieho súdu do jeho skutkových zistení alebo by viedli k odlišnému právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd preto nezistil dôvod odchýliť sa od výrokovej časti napadnutého rozsudku, keďže odvolacie námietky odvolateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť výrokov napadnutého rozhodnutia.

39. Odvolací súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu, obsahu súdneho spisu a všetkých odvolacích námietok otca dospel k záveru, že okresný súd postupoval zákonným spôsobom, zistil skutkový stav veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a svoje právne závery vyvodil logicky, presvedčivo a v súlade s platnou právnou úpravou, ako aj s ustálenou vnútroštátnou a medzinárodnou judikatúrou. Odvolací súd nezistil, že by okresný súd pochybil pri hodnotení vykonaných dôkazov, pri ich vzájomnom posúdení alebo pri aplikácii príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných ustanovení.

40. K tvrdeniu otca, že náklady plnoletého C. predstavujú najviac sumu 525 Eur mesačne, odvolací súd uvádza, že ide o ničím nepodložený údaj, ktorý nemá oporu ani v zákone, ani v ustálenej rozhodovacej praxi súdov, ani v skutkovom stave zistenom v tomto konaní. Zákon o rodine nepozná žiadnu paušálnu hranicu odôvodnených potrieb dieťaťa ani matematický model, podľa ktorého by výživné bolo viazané na presne určený podiel 2/3 alebo 1/3 medzi rodičmi. Ide výlučne o orientačné úvahy, ktoré nemôžu

nahradiť individuálne posúdenie konkrétneho prípadu podľa § 62 ods. 2 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine, ta ako učinil okresný súd.

41. Pokiaľ otec opakovane uvádza, že plnoletý syn má pri štúdiu na I. univerzite len minimálne náklady, keďže „školné neexistuje“ a „vlaky sú zadarmo“, tak podľa odvolacieho súdu ide o účelové zjednodušenie reality, ktoré nezodpovedá obsahu spisu. Skutočnosť, že vysokoškolské štúdium nie je spolpatnené školným neznamená, že štúdium prebieha bezvýdavkovo. Z výpovede C. jednoznačne vyplýva, že má pravidelné výdavky na stravovanie v univerzitnej jedálni, cestovné kombináciou autobusovej, mestskej a prímestskej dopravy, ako aj výdavky na tlač, skenovanie a študijné materiály, keďže vzhľadom na zdravotný stav zraku mu nevyhovuje výlučne elektronické štúdium. Tieto výdavky sú bežné a objektívne nevyhnutné a nemožno ich vylúčiť len preto, že škola poskytuje určité zľavy.

42. K námietke otca, že cestovné náklady sú zanedbateľné, keďže syn disponuje ISIC kartou, odvolací súd uvádza, že zľava na cestovnom neznamená absenciu nákladov. Zo spisu vyplýva, že C. platí mesačné cestovné vo výške približne 27 Eur, pričom ide o kombináciu viacerých druhov dopravy. Otcova argumentácia je v tomto smere v rozpore s realitou a vychádza z predpokladu, že dieťa má využívať výlučne najlacnejšie a najmenej komfortné možnosti bez ohľadu na časové, zdravotné a reálne podmienky dochádzania, čo nie je požiadavkou zákona.

43. Pokiaľ otec v odvolaní namietal, že výdavky na stredoškolské štúdium boli nadhodnotené, odvolací súd poukazuje na to, že všetky náklady vznikli v priamej súvislosti so štúdiom na súkromnej strednej odbornej škole technického zamerania, ktorú C. navštevoval od školského roka 2021/2022. Zo spisu je preukázané, že za štyri roky bolo uhradené školné v celkovej výške 2 540 Eur, stravné v škole 2 100 Eur, cestovné 1 040 Eur, výlety a exkurzie 749 Eur, odborná prax v Španielsku 150 Eur, lyžiarsky kurz 270 Eur, stužková a oblek 719 Eur, notebook a odborné nástroje 882 Eur a vodičský kurz 878 Eur. Ide o výdavky, ktoré sú štandardné pri štúdiu technického odboru a nie je možné ich kvalifikovať ako nadštandardné alebo účelovo vytvárané.

44. Odvolací súd k ďalšej odvolacej argumentácii otca uvádza, že tvrdenie otca, podľa ktorého vodičský kurz, notebook či odborné nástroje nespádajú pod odôvodnené potreby dieťaťa, nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Vodičský kurz absolvovaný v čase stredoškolského štúdia je v súčasných spoločenských a pracovných podmienkach bežne považovaný za primeranú investíciu do budúceho pracovného uplatnenia dieťaťa, najmä ak ide o štúdium technického zamerania. Rovnako zabezpečenie notebooku, odborných nástrojov a potrebného softvéru predstavuje základný predpoklad riadneho plnenia študijných povinností a nie nadštandardný výdavok. Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede samotného C., ktorý uviedol, že bez notebooku a príslušného technického vybavenia nebolo možné štúdium efektívne a riadne absolvovať. Uvedené výdavky preto treba považovať za odôvodnené potreby dieťaťa v zmysle Zákona o rodine a nie za účelovo vytvárané náklady.

45. Odvolací súd po vykonaní odvolacieho prieskumu uvádza, že k argumentácii otca, podľa ktorej mala matka znášať jednu tretinu nákladov vo výške 175 Eur, okrem už vyššie uvedených záverov, že ide o čisto subjektívnu konštrukciu bez opory v právnych predpisoch, a v skutkových zisteniach vyplývajúcich zo spisu. Zo zhromaždených dôkazov je naopak zrejmé, že matka dlhodobo znášala rozhodujúcu časť všetkých nákladov spojených so zabezpečením potrieb syna, vrátane nákladov na bývanie, stravovanie, zdravotnú starostlivosť, bežný chod domácnosti, ako aj osobnú, každodennú starostlivosť. Oproti tomu otec v podstatnej časti rozhodného obdobia prispieval na výživu dieťaťa sumou 160 Eur mesačne, ktorá objektívne nemohla postačovať ani na pokrytie jeho základných potrieb, nieto ešte potrieb súvisiacich so štúdiom a prípravou na budúce povolanie.

46. Pri hodnotení primeranosti výživného odvolací súd prihliadal na skutočnosť, že vyživovacia povinnosť rodičov sa posudzuje nielen podľa formálneho pomeru príjmov, ale aj podľa reálneho rozsahu starostlivosti a faktického podieľania sa na zabezpečovaní potrieb dieťaťa. V danom prípade je nepochybné, že matka svojím osobným, časovým aj finančným vkladom zabezpečovala podstatnú časť potrieb syna, zatiaľ čo podiel otca bol obmedzený prevažne na platenie výživného. Odvolací súd preto uzatvára, že výživné určené okresným súdom vo výške 350 Eur mesačne nepredstavuje nadštandardné plnenie, ale iba primeraný a čiastočný príspevok na krytie reálnych, preukázaných a odôvodnených potrieb plnoletého dieťaťa pripravujúceho sa na budúce povolanie. Argumentácia otca vychádzajúca zo sumy 525 Eur ako údajnej hornej hranice nákladov nezodpovedá obsahu spisu, nerefektuje reálne pomery účastníkov konania, ani zásady vyplývajúce z právnej úpravy vyživovacej povinnosti, a preto nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

47. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením otca, podľa ktorého je rozhodnutie súdu prvej inštancie postihnuté nesprávnym právnym posúdením z dôvodu, že ako posledné rozhodnutie o výživnom mal byť považovaný rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 8. 2021, a nie rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 23. 9. 2020. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že vyživovacia povinnosť bola naposledy

hmotnoprávne určená rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 30P/310/2018 zo dňa 23. 9. 2020, pričom rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoP/10/2021 zo dňa 31. 8. 2021 tento rozsudok vecne preskúmal a potvrdil bez toho, aby nanovo určoval výšku výživného alebo zisťoval skutkový stav k inému časovému okamihu. Odvolací súd zdôrazňuje, že hoci rozsudok súdu prvej inštancie a rozsudok odvolacieho súdu predstavujú výsledok jedného odvolacieho preskúmania z hľadiska zákonnosti, nie sú totožné z pohľadu hmotnoprávneho určenia pomerov rozhodných pre výživné. Pre účely posudzovania zmeny pomerov podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine je rozhodujúci skutkový stav, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia, pokiaľ odvolací súd tento skutkový stav nemenil, nedoplňal dokazovanie a neurčoval výživné nanovo. Presne takýto postup bol uplatnený aj v prejednávanej veci, keď Krajský súd v Žiline v roku 2021 len preskúmal vecnú správnosť záverov okresného súdu vychádzajúcich zo skutkového stavu ku dňu 23.9.2020. Odvolací súd, preto považuje za potrebné uviesť, že námietka otca, podľa ktorej mal okresný súd za posledné rozhodnutie o výživnom považovať až rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.8.2021, nie je dôvodná. Rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom roku totiž nezakladalo nový skutkový základ pre určenie vyživovacej povinnosti, ale spočívalo výlučne v preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd v roku 2021 nevykonával nové dokazovanie, nemenil skutkové zistenia, ani neurčoval výživné nanovo, ale vychádzal zo skutkového stavu existujúceho v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu. Za hmotnoprávne rozhodujúci okamih pre určenie výživného preto nemožno považovať dátum rozhodnutia odvolacieho súdu, ale deň, ku ktorému okresný súd naposledy komplexne posudzoval pomery účastníkov a dieťaťa. Okresný súd, preto postupoval správne, keď v ods. 34 napadnutého rozsudku vychádzal z toho, že naposledy bolo o výživnom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 23.9.2020, a tento dátum použil ako východiskový bod pri posudzovaní existencie a intenzity zmeny pomerov v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Takýto postup je v súlade so zákonom, ako aj s ustálenou rozhodovacou praxou súdov, podľa ktorej je pre posúdenie zmeny pomerov rozhodujúci skutkový stav, z ktorého vychádzalo posledné hmotnoprávne určenie vyživovacej povinnosti.

48. Odvolací súd pri posúdení otcom opätovne namietaného rozporu medzi ods. 34. a ods. 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k záveru, že takýto rozpor v odôvodnení rozhodnutia neexistuje. V ods. 34. odôvodnenia rozhodnutia sa okresný súd zaoberal určením rozhodného obdobia pre posudzovanie zmeny pomerov podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine a správne vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol podkladom posledného hmotnoprávneho rozhodnutia o výživnom, teda zo stavu ku dňu vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 23.9.2020. V ods. 47. odôvodnenia rozhodnutia však okresný súd riešil odlišnú otázku, a to označenie rozhodnutia, ktorým bola vyživovacia povinnosť otca naposledy právoplatne upravená, pričom uviedol rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.8.2021, ktoré spolu tvoria jeden právoplatný procesný celok. Takýto výklad neznamená, že by rozsudok odvolacieho súdu z roku 2021 zakladal nový skutkový základ pre určenie výživného, keďže v predchádzajúcom konaní odvolací súd nevykonával nové dokazovanie, nemenil skutkové zistenia a neurčoval výživné nanovo, ale iba preskúmal vecnú správnosť záverov okresného súdu. Ods. 34. a ods. 47. odôvodnenia rozhodnutia sa preto navzájom nevyklúčujú, ale riešia rozdielne, hoci vzájomne súvisiace právne otázky, a to rozhodné obdobie pre posudzovanie zmeny pomerov a označenie poslednej právoplatnej úpravy vyživovacej povinnosti. Námietka otca o ich rozpore tak vychádza z nesprávneho právneho výkladu a nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

49. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil ani s tvrdením otca, podľa ktorého k podstatnej zmene pomerov mohlo dôjsť až po uplynutí troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, teda najskôr po dni 31.8.2024. Odvolací súd zdôrazňuje, že trojročné obdobie, na ktoré sa otec odvoláva, nepredstavuje zákonom stanovenú časovú hranicu, ale len orientačné a empiricky vyvedené vodidlo vyplývajúce z rozhodovacej praxe súdov, ktoré nemožno aplikovať mechanicky a bez zohľadnenia konkrétnych okolností každého prípadu. Zákon o rodine neviaže možnosť zmeny výživného na uplynutie určitého časového úseku, ale na existenciu podstatnej, kvalitatívnej a spravidla trvalej zmeny pomerov, ktorá sa môže prejaviť aj v kratšom časovom období. V prejednávanej veci bola takáto zmena pomerov preukázaná najmä v súvislosti s prechodom syna zo základnej školy na stredoškolské a následne vysokoškolské štúdium, čo prirodzene a objektívne viedlo k výraznému nárastu jeho odôvodnených potrieb. Odvolací súd poukazuje aj na zhoršený zdravotný stav syna, ako aj na zvýšené náklady spojené s jeho odbornou prípravou na budúce povolanie, ktoré nemožno považovať za prechodné alebo zanedbateľné. Tieto skutočnosti predstavovali významnú zmenu pomerov už ku dňu podania návrhu na zvýšenie výživného a pretrvávali aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že okresný súd zvýšil výživné s účinnosťou odo dňa podania návrhu, teda od 27.9.2023, je plne v súlade s § 77 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého môže súd priznať výživné aj spätne odo dňa podania návrhu,

ak sú splnené zákonné podmienky. Keďže zmena pomerov bola v danom prípade preukázaná už v čase podania návrhu a nešlo o krátkodobý alebo výnimočný stav, nebol dôvod viazať účinnosť zvýšenia výživného až na neskoršie obdobie, ako sa domáhal otec. Odvolací súd preto uzatvára, že okresný súd správne identifikoval rozhodné obdobie, postupoval v súlade so zákonom aj ustálenou judikatúrou a jeho závery o existencii zmeny pomerov, ako aj o spätnom zvýšení výživného od podania návrhu, sú vecne aj právne správne. Námietky otca v tejto časti, preto nemohli viesť k zmene, ani zrušeniu napadnutého rozsudku.

50. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu a vyhodnotení odvolacej argumentácie otca v časti označenej ako III. dospel k záveru, že namietaný procesný postup súdu prvej inštancie nemal vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia a nepredstavoval porušenie zásady rovnosti zbraní, ani práva otca na spravodlivý proces. Zo spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 21.8.2025 (zápisnica z pojednávania č.l. 1021 spisu), bolo podľa uznesenia vyhláseného do zápisnice odročené pojednávanie na neurčito (rub č.l. 1024 spisu), pričom konanie nebolo ukončené a účastníkom zostal zachovaný priestor na uplatnenie procesných práv v ďalšom priebehu konania. Dňa 27.8.2025 doručila matka okresnému súdu podanie označené ako dôkazný návrh, ktoré okresný súd riadne doručil právnomu zástupcovi otca dňa 8.9.2025 (č.l. 1091 rub spisu), čím bol otcovi zabezpečený dostatočný čas aj možnosť sa s týmto návrhom oboznámiť a zaujať k nemu stanovisko. Na nariadenom pojednávaní na deň 16.9.2025, na ktorom mal otec prostredníctvom svojho právneho zástupcu možnosť sa k doručeným listinám vyjadriť, zo zápisnice konkrétne na č.l. 1169 spisu vyplýva, že otec výslovne navrhol, aby na niektoré listiny nebolo prihladené. Proti obsahu zápisnice zo strany otca neboli vznesené žiadne námietky, čo potvrdzuje, že otec uplatnil svoje procesné práva riadnym spôsobom. Skutočnosť, že okresný súd následne nevyhovел všetkým dôkazným návrhom otca, nepredstavuje porušenie zásady rovnosti zbraní, keďže súd nie je povinný vykonať každý navrhnutý dôkaz, ale len tie, ktoré považuje za relevantné a potrebné pre zistenie skutkového stavu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že dopyty na poisťovne vykonané na návrh matky smerovali k objasneniu otázok priamo súvisiacich s výškou odôvodnených potrieb dieťaťa, zatiaľ čo dôkazy navrhované otcom sa týkali majetkových otázok, ktoré neboli rozhodujúce pre posúdenie vyživovacej povinnosti v prejednávanej veci. Odlíšne hodnotenie relevancie jednotlivých dôkazných návrhov preto samo osebe nezakladá nerovnosť v procesnom postavení účastníkov. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že nevykonanie navrhovaných dôkazov nemalo vplyv na možnosť otca realizovať jeho procesné práva, ani na výsledok konania. Z uvedeného vyplýva, že otcom namietané procesné pochybenia neboli spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ani naplniť odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) alebo e) Civilného sporového poriadku. Odvolací súd preto akcentuje, že táto odvolacia argumentácia otca nemohla mať vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu a nemohla viesť k zmene, ani zrušeniu napadnutého rozsudku.

51. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskou otca, podľa ktorej okresný súd nesprávne vychádzal z príjmu matky len do obdobia 06/2025 a mal prihliadať aj na predpokladané zvýšenie plátov v školstve od 1.9.2025 o 7 %, prípadne na ďalšie zvýšenie od 1.1.2026. Rozhodujúcim pre posúdenie vyživovacej povinnosti je preukázaný a konkrétny príjem účastníka v čase vykonania dokazovania, nie všeobecné alebo budúce zvýšenia príjmov vyplývajúce z mediálnych informácií. Okresný súd vychádzal z riadne preukázaného čistého mesačného príjmu matky vo výške 1 514,65 Eur dosahovaného v období od 09/2023 do 06/2025, ktorý bol doložený listinnými dôkazmi, a nebol povinný prihliadať na hypotetické zvýšenie príjmu, ktorého individuálna výška, ani reálne uplatnenie u matky neboli v čase rozhodovania preukázané. Predložený článok zo dňa 10.6.2025 nepreukazuje konkrétny nárast mzdy matky, ale len všeobecnú legislatívnu zmenu, ktorá sama osebe nemôže nahradiť dôkaz o skutočne dosahovanom príjme. Pokiaľ otec poukazoval na to, že matka má dve zamestnania a okrem príjmu 1 514,65 Eur má dosahovať aj ďalší príjem približne 691 Eur mesačne, odvolací súd uvádza, že okresný súd vychádzal zo súhrnného príjmu matky zo zamestnania, keď zohľadnil, že matka pracuje na 1,5 úväzku, pričom jej priemerný čistý mesačný príjem bol ustálený práve vo výške 1 514,65 Eur. Okresný súd zároveň prihliadol aj na skutočnosť, že matka poberá rodinné prídavky na obe deti vo výške 120 Eur mesačne a daňový bonus vo výške 50 Eur mesačne, teda spolu 170 Eur mesačne. Celkový príjem matky vrátane týchto dávok tak predstavoval sumu 1 684,65 Eur mesačne. Z tejto sumy však matka hradila preukázané a súdom zohľadnené výdavky spojené s bývaním a prevádzkou domácnosti, konkrétne elektrinu 60 Eur mesačne, plyn 120 Eur mesačne, vodu 28 Eur mesačne, internet 30 Eur mesačne a káblovú televíziu 21 Eur mesačne, teda spolu 259 Eur mesačne, ďalej splátku hypotekárneho úveru vo výške 376,14 Eur mesačne, daň z nehnuteľností 3,50 Eur mesačne, poistenie nehnuteľnosti 13 Eur mesačne a komunálny odpad 9,12 Eur mesačne. Tieto výdavky boli preukázané listinnými dôkazmi. Po ich úhrade jej zostával disponibilný zostatok, z ktorého však zabezpečovala kompletne potreby detí vrátane

stravy, ošatenia, školských výdavkov, zdravotnej starostlivosti a každodennej osobnej starostlivosti, ktorú otec nezabezpečuje. Argumentácia otca, že uvedený disponibilný zostatok by mal postačovať na zabezpečenie všetkých potrieb detí bez potreby vyššieho príspevku zo strany otca neobstojí, keďže vyživovacia povinnosť je zákonnou povinnosťou oboch rodičov a nemožno ju prenášať výlučne na rodiča, ktorý zabezpečuje osobnú starostlivosť o deti. Skutočnosť, že matka si zvyšuje kvalifikáciu alebo že jej príjem sa môže v budúcnosti zvýšiť, nie je dôvodom na zníženie vyživovacej povinnosti otca, keďže ide len o budúci, neistý vývoj. Pokiaľ otec tvrdil, že matka v minulosti dosahovala vyšší príjem, než uvádzala, a mala dostávať časť mzdy „na ruku“ vo výške 400 až 500 Eur mesačne, ide o ničím nepodložené tvrdenia, ktoré neboli preukázané žiadnym dôkazom a správne k nim nebolo možné prihliadať. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že okresný súd pri posudzovaní príjmu otca uplatnil princíp potenciality príjmu v súlade s § 75 ods. 1 Zákona o rodine, a to z dôvodu, že zníženie pracovného úväzku otca na 60 % nebolo zdravotne indikované. Okresný súd vychádzal z potenciálneho príjmu otca približne 1 150 Eur mesačne zo zamestnania, ku ktorému pripočítal pravidelný výsluhový dôchodok v priemernej výške približne 754,52 Eur mesačne, čím celkový príjem otca dosahoval približne 2 000 Eur mesačne v čistom. Tento záver bol podložený vykonaným dokazovaním a nemožno ho spochybníť tvrdeniami o jednorazových odmenách či mimoriadnych príplatkoch. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd správne vyhodnotil príjmové a majetkové pomery matky aj otca, vychádzal z preukázaných a relevantných údajov a jeho závery uvedené v ods. 35. napadnutého rozsudku sú vecne aj právne správne. Námietky otca v tejto časti predstavujú len polemiku s hodnotením dôkazov a so zákonnými závermi súdu prvej inštancie a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia.

52. Vo vzťahu k odvolacím námietkam otca (na č.l. 1204 rub spisu a č.l. 1205 spisu) do ods. 38. odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd uvádza, že sa nestotožnil s odvolacími námietkami otca smerujúcimi proti hodnoteniu odôvodnených potrieb plnoletého syna C. a považuje skutkové aj právne závery okresného súdu v tejto časti za správne a presvedčivo odôvodnené. Zo skutkových zistení okresného súdu jednoznačne vyplýva, že C. navštevoval od školského roka 2021/2022 Súkromnú strednú odbornú školu v I. odbore digitálna a informačná technológia, pričom celkové školné za štyri roky predstavovalo sumu 2 540 Eur, v ktorej už boli zahrnuté aj príspevky ZRŠ vo výške 25 Eur ročne. Skutočnosť, že išlo o súkromnú školu, sama osebe nezakladá dôvod na nepriznanie alebo zníženie výživného, najmä ak bolo preukázané, že vzdelanie bolo zamerané na konkrétnu odbornú prípravu dieťaťa na budúce povolanie a zodpovedalo jeho schopnostiam a zvolenej profesijnej orientácii. Argumentácia otca, podľa ktorej bolo rozhodnutie o štúdiu na súkromnej škole nezodpovedné a malo sa vychádzať z finančných možností matky, je nedôvodná. Okresný súd správne vychádzal zo zásady, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov, nielen rodiča, u ktorého žije, a že povinnosť zabezpečiť primerané vzdelanie dieťaťa zaťažuje oboch rodičov. Otec v rozhodnom období, podľa záverov okresného súdu, disponoval príjmom približne 2 000 Eur mesačne v čistom, a teda jeho finančné možnosti odôvodňovali podiel na úhrade nákladov spojených aj so štúdiom na súkromnej škole. Skutočnosť, že matka zvládla uhradiť školné vo výške 2 540 Eur v priebehu štyroch rokov, nemôže byť interpretovaná v neprospech dieťaťa ani viesť k záveru o neodôvodnenosti týchto výdavkov.

53. Okresný súd podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil mesačné a jednorazové výdavky spojené so stredoškolským štúdiom C.. Zo spisu vyplýva, že matka špecifikovala mesačné výdavky od 1. 9. 2024 na stravu a desiatu vo výške 350 Eur, cestovné, stravu v škole a školné spolu vo výške 300 Eur mesačne, vreckové 50 Eur, mobil 10 Eur, výdavky na hygienu, obuv a oblečenie 180 Eur a lieky 30 Eur mesačne. Okrem pravidelných mesačných nákladov vznikli aj jednorazové výdavky, ktoré súd podrobne zohľadnil, a to výlety a exkurzie v celkovej výške 749 Eur, odbornú prax v Španielsku v sume 150 Eur, stužkovú slávnosť vo výške 480 Eur, oblek za 239 Eur, lyžiarsky kurz za 270 Eur, odborné nástroje a notebook v sume 882 Eur, vodičský kurz vo výške 878 Eur, ISIC kartu za 50 Eur, cestovné za celé obdobie stredoškolského štúdia vo výške 1 040 Eur a stravné v škole v celkovej výške 2 100 Eur. Uvedené výdavky sú primerané charakteru technického štúdia a nemožno ich považovať za nadštandardné alebo účelovo vytvárané. Námietky otca týkajúce sa notebooku vo výške 882 Eur sú taktiež nedôvodné. Okresný súd správne vyhodnotil, tak ako to už vyhodnotil odvolací súd vyššie, že pri štúdiu informatického zamerania je notebook a technické vybavenie nevyhnutnou súčasťou prípravy na budúce povolanie. Argument otca, že syn si mal zabezpečiť notebook „doživotne použiteľný“ alebo že poškodenie zariadenia bolo dôsledkom zanedbanej starostlivosti, nemá oporu v žiadnom dôkaze a ide len o hodnotiaci úsudok otca, ku ktorému nebolo možné prihliadať. Rovnako neobstojí ani spochybňovanie výdavkov na oblečenie vo výške 180 Eur mesačne či nákladov na okuliare vo výške 21 Eur mesačne. Zo skutkových zistení vyplýva, že C. je astmatik a alergik, nosí okuliare a zároveň musí mať neustále k dispozícii dva páry okuliarov, pričom sa mu pravidelne menia sklá. Okrem toho vznikajú aj výdavky na zubnú starostlivosť. Tieto skutočnosti objektívne zvyšujú jeho zdravotné

náklady a neumožňujú ich bagatelizovať alebo označiť za prehnané bez relevantných dôkazov, ktoré otec nepredložil. Odvolací súd sa nezaoberal ani námietkami otca týkajúcimi sa minulých výchovných postupov matky, jej údajnej úzkostlivosti, obmedzovania detí v účasti na aktivitách či jej osobnostných vlastností, keďže tieto tvrdenia nemajú právny význam pre posúdenie odôvodnených potrieb dieťaťa a výšky výživného. Rovnako nie sú právne relevantné ani tvrdenia o majetkových pomeroch matky v súvislosti s vozidlom, nehnuteľnosťami či BSM, nakoľko tieto otázky boli riešené v samostatných konaniach a nemajú priamy vplyv na stanovenie výživného. Pokiaľ išlo o brigádnicový príjem C. vo výške 190 Eur v hrubom za mesiac júl 2025, okresný súd správne vyhodnotil, že ide o zanedbateľný a jednorazový príjem, ktorý nemôže viesť k zníženiu vyživovacej povinnosti rodiča, keďže ide len o subjektívnu snahu dieťaťa o čiastočnú ekonomickú samostatnosť. Okresný súd podľa výsledkov odvolacieho prieskumu vykonal dôkladné dokazovanie, správne identifikoval všetky relevantné výdavky spojené so štúdiom a zdravotným stavom plnoletého syna, aplikoval príslušné ustanovenia Zákona o rodine a svoje závery presvedčivo a logicky odôvodnil. Námietky otca predstavujú len polemiku s hodnotením dôkazov a so životnými rozhodnutiami matky a dieťaťa, no neobsahujú žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

54. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkami otca smerujúcimi proti spôsobu a lehote úhrady zameškaného výživného uvedeným v ods. 42 napadnutého rozsudku a dospel k záveru, že okresný súd postupoval vecne aj právne správne. Zo skutkových zistení okresného súdu vyplýva, že zvýšenie výživného bolo určené s účinnosťou odo dňa podania návrhu, teda od 27. 9. 2023, a tomu zodpovedalo aj priznanie zameškaného výživného. Okresný súd vychádzal z nepochybného zistenia, že otec si v uvedenom období plnil vyživovaciu povinnosť len v rozsahu určenej pôvodným rozsudkom, a to vo výške 140 Eur mesačne na maloletého A. a 160 Eur mesačne na C.. Na tomto základe okresný súd správne vypočítal celkový nedoplatok na výživnom. Nedoplatok na výživnom na medzičasom plnoletého C. určil v sume 3 891,36 Eur, pričom táto suma pozostávala z časti prislúchajúcej matke za obdobie do nadobudnutia plnoletosti vo výške 119,36 Eur a zo sumy 3 772 Eur patriacej priamo plnoletému oprávnenému C.. Nedoplatok na výživnom na maloletého A. bol určený v sume 3 564,64 Eur. Celkový nedoplatok na výživnom tak predstavoval sumu 7 456 Eur. Výpočet tejto sumy je v rozsudku okresného súdu podrobne rozvedený a otec ho v odvolaní nijako vecne nespochybnil, nenamietal jeho matematickú správnosť ani jednotlivé časové úseky, z ktorých súd vychádzal. Pokiaľ otec namietal, že mu bola uložená povinnosť zaplatiť uvedenú sumu v lehote 60 dní a že súd mal povoliť splátky, odvolací súd zdôrazňuje, že splácanie zameškaného výživného v splátkach nie je právnym nárokom povinného rodiča, ale výnimočnou procesnou výhodou, ktorá musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami prípadu. Okresný súd sa touto otázkou zaoberal a výslovne uviedol, že splátkový kalendár nemožno aplikovať automaticky, keďže by to znamenalo zvýhodnenie povinného rodiča na úkor oprávnených detí. Okresný súd správne, podľa odvolacieho súdu, prihliadol na dĺžku trvania konania od 27.9.2023, pričom otec si musel byť vedomý i takej možnosti zvýšenia výživného a vzniku zameškaného výživného, a teda mal objektívny časový priestor na vytvorenie finančnej rezervy. Rozhodujúce však je, že sám otec v konaní uviedol, že disponuje finančnými prostriedkami vo výške 10 000 Eur vyplatenými v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tomto kontexte nemožno považovať požiadavku na zaplatenie zameškaného výživného v lehote 60 dní za neprimeranú alebo likvidačnú. Otcom namietaná skutočnosť, že uvedené finančné prostriedky chce otec použiť na riešenie svojej bytovej situácie, nemôže mať, bez ďalšieho, prednosť pred zákonnou vyživovacou povinnosťou voči deťom. Vyživovacia povinnosť má prednosť pred ostatnými výdavkami povinného rodiča, vrátane jeho zámerov v oblasti bývania. Okresný súd pritom prihliadol aj na to, že výživa maloletého dieťaťa nebude jednorazovou úhradou zameškaného výživného ohrozená, keďže ide o spätné dorovnanie podvýživy vzniknutej v predchádzajúcom období. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že umožnenie splátok by v danom prípade nebolo v súlade so záujmom detí, keďže by znamenalo ďalšie časové oddialenie uspokojenia ich oprávnených nárokov, ktoré vznikli v dôsledku dlhodobo nepostačujúceho plnenia vyživovacej povinnosti zo strany otca. Odvolací súd, preto správne dospel k záveru, že podmienky na povolenie splátok neboli splnené, ak splatnosť zameškaného výživného bola určená v lehote 60 dní, a nie v paričnej lehote. Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie okresného súdu uvedené v ods. 42. napadnutého rozsudku je vecne aj právne správne, primerane zohľadňuje výšku priznaného nedoplatku, platobnú schopnosť otca aj potreby maloletého a plnoletého oprávneného, a námietky otca v tejto časti predstavujú len jeho nesúhlas s dôsledkami uplatnenia zákonnej vyživovacej povinnosti. Tieto námietky neboli spôsobilé prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku.

55. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou otca, podľa ktorej by priznanie výživného plnoletému synovi C. bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Okresný

súd v ods. 43. napadnutého rozsudku vychádzal zo skutkových zistení, ktoré mali oporu vo vykonanom dokazovaní, a jeho právne závery nemožno považovať za svojvoľné ani nedostatočne odôvodnené.

56. Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že medzi otcom a plnoletým synom C. existuje dlhodobý narušený až prakticky neexistujúci vzťah, pričom tento stav nevznikol náhle po nadobudnutí plnoletosti syna, ale má pôvod v predchádzajúcich rodinných pomeroch. Okresný súd správne zohľadnil aj skutočnosť, že otec bol v minulosti trestne stíhaný pre konanie voči matke detí, pričom trestné stíhanie bolo podmiennečne zastavené uznesením Okresnej prokuratúry Žilina zo dňa 17.2.2021 a otec sa k skutku v celom rozsahu priznal. Táto udalosť predstavovala vážny zásah do rodinných vzťahov a objektívne skutkové okolnosti, ktoré mohli mať trvalý vplyv na vnímanie otca zo strany detí, vrátane plnoletého C.. Zohľadnenie tejto skutočnosti zo strany okresného súdu nemožno považovať za neprimerané ani účelové. Pokiaľ otec svoju argumentáciu založil najmä na tom, že plnoletý syn ho nepozdravil, nemá o neho záujem, odmieta telefonický a osobný kontakt a že mu údajne „neprejavuje úctu“ v zmysle § 43 ods. 2 Zákona o rodine, odvolací súd zdôrazňuje, že samotné ochladenie alebo absencia citového vzťahu medzi rodičom a plnoletým dieťaťom, resp. obmedzenie osobnej komunikácie, nepredstavuje samo osebe konanie v rozpore s dobrými mravmi. Odopretie výživného z dôvodu rozporu s dobrými mravmi je výnimočným inštitútom a jeho aplikácia prichádza do úvahy len pri zvlášť intenzívnom, zavinenom a spoločensky neakceptovateľnom správaní oprávneného voči povinnému, ktoré v prejednávanej veci preukázané nebolo. Z výpovedí plnoletého C. ani z jeho písomných vyjadrení nevyplýva, že by sa voči otcovi dopúšťal hrubo urážlivého, ponižujúceho alebo inak spoločensky neakceptovateľného správania. Skutočnosť, že syn na pojednávaní uviedol, že „nemá otca tak v láske, aby sa mu chcel pozdraviť“, hoci môže byť pre otca subjektívne bolestivá, nepredstavuje z hľadiska objektívnych spoločenských kritérií správanie, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako rozpor dobrých mravov v zmysle § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Dobré mravy nemožno zúžiť na formálne prejavy slušnosti, akými sú pozdrav či udržiavanie kontaktu, bez zohľadnenia širšieho kontextu rodinných vzťahov a ich vývoja. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že právo plnoletého dieťaťa na výživné nie je podmienené jeho emocionálnym vzťahom k rodičovi, ale jeho schopnosťou samostatne sa živiť. Plnoletý C. bol v rozhodnom období študentom a pripravoval sa na budúce povolanie, pričom jeho prípadný brigádnický príjem vo výške 190 Eur v hrubom za mesiac júl 2025 nemohol znamenať nadobudnutie ekonomickej samostatnosti. V takomto prípade nemožno klásť na oprávnené dieťa podmienky morálneho „odmenenia“ povinného rodiča za plnenie zákonnej vyživovacej povinnosti.

57. Námietky otca smerujúce k tomu, že o kontakt sa snaží, že syn ho údajne ignoruje alebo že jeho správanie je ovplyvňované matkou, predstavujú subjektívne vnímanie rodičovského konfliktu, ktoré však samo o sebe nepreukazuje zavinené a spoločensky neakceptovateľné správanie plnoletého dieťaťa. Okresný súd správne neprenášal zodpovednosť za nefunkčné vzťahy jednostranne na plnoletého C. a správne vyhodnotil, že ide o dlhodobý komplexný problém narušených rodinných vzťahov, ku ktorému prispeli viaceré okolnosti na strane rodičov. Odvolací súd taktiež nepovažuje rozhodnutie okresného súdu za nepreskúmateľné. Z odôvodnenia rozsudku je zrejme, z akých skutkových zistení súd vychádzal, ktoré právne normy aplikoval a prečo dospel k záveru, že rozpor s dobrými mravmi nebol preukázaný. Skutočnosť, že sa okresný súd nevysporiadal osobitne so všetkými subjektívnymi pocitmi a hodnotiacimi úsudkami otca, neznamená porušenie práva na spravodlivý proces, keďže súd nie je povinný reagovať na každú argumentačnú líniu účastníka, ale len na tie, ktoré sú právne významné pre rozhodnutie veci. Odvolací súd preto uzatvára, že okresný súd správne aplikoval § 75 ods. 2 Zákona o rodine, keď dospel k záveru, že v prejednávanej veci neboli splnené podmienky na nepriznanie výživného plnoletému C. z dôvodu rozporu s dobrými mravmi. Námietky otca v tejto časti vychádzajú z nesprávneho právneho výkladu a zo zužujúceho, subjektívneho chápania kategórie dobrých mravov a nemohli byť spôsobilé prívodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

58. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskami otca, podľa ktorých okresný súd nekriticky prevzal tvrdenia matky o výdavkoch na deti a nevykonala ich žiadnu revíziu. Zo spisu je zrejme, že okresný súd vychádzal z konkrétnych, preukázaných údajov, ktoré boli v konaní doložené listinnými dôkazmi, ako aj z výpovedí účastníkov a samotných detí. Súd sa nezaoberal výlučne tvrdeniami matky, ale posudzoval jednotlivé položky výdavkov v kontexte veku detí, ich zdravotného stavu, štúdia a celkových rodinných pomeroch, pričom rozlíšil pravidelné mesačné výdavky od jednorazových alebo časovo viazaných nákladov. Argumentácia otca, založená na jeho osobných skúsenostiach zo spoločného života s matkou alebo na všeobecných úvahách o tom, ako sa v iných sporoch o výživné údajne nadhodnocujú výdavky, nemá dôkaznú silu a nemôže spochybníť skutkové zistenia súdu, ktoré boli postavené na konkrétnych dôkazoch v prejednávanej veci. Skutočnosť, že súd považoval uplatnené výdavky za odôvodnené a priznal ich v rozhodujúcej miere, neznamená, že by ich nekriticky prevzal, ale že ich po vyhodnotení považoval za primerané a zodpovedajúce reálnym potrebám detí. Odvolací súd považuje za nedôvodnú

aj námietku otca, podľa ktorej nevyhnutné mesačné výdavky plnoletého C. nepresahujú sumu 350 Eur a že touto sumou plní vyživovaciu povinnosť v plnom rozsahu. Výživné nie je presným prepočtom jednotlivých mesačných nákladov, ale predstavuje podiel povinného rodiča na celkových odôvodnených potrebách dieťaťa. Tieto potreby zahŕňajú nielen stravu a základné osobné výdavky, ale aj náklady spojené s bývaním, energiami, vybavením domácnosti, zdravotnou starostlivosťou, vzdelaním a bežným spoločenským životom. Skutočnosť, že plnoletý C. žije v domácnosti matky a nehradí osobitne náklady na bývanie, neznamená, že tieto náklady neexistujú alebo že sa na nich otec nemá prostredníctvom výživného podieľať. Neopodstatnené bolo aj tvrdenie otca, že existuje ustálený pomer 2/3 a 1/3, v akom by sa mali rodičia podieľať na výžive dieťaťa, ku ktorému odvolací súd opakovane, na tomto mieste, uvádza že Zákon o rodine takýto pevný pomer nepozná a rozsah vyživovacej povinnosti je vždy výsledkom individuálneho posúdenia možností, schopností a majetkových pomerov rodičov. Okresný súd správne prihliadol na to, že matka zabezpečuje každodennú osobnú starostlivosť o deti, bývanie a chod domácnosti, zatiaľ čo otec sa na výžive detí podieľa výlučne finančne. Pokiaľ otec opätovne spájal otázku výživného s korektívom dobrých mravov a redukuje ho na formálne prejavy správania plnoletého C., ako je nepozdravenie otca či odmietanie osobnej komunikácie, odvolací súd zdôrazňuje, že dobré mravy nemožno vykladať izolovane a bez zohľadnenia celkového kontextu rodinných vzťahov. Absencia citového vzťahu alebo obmedzený kontakt zo strany plnoletého dieťaťa nepredstavujú samy o sebe správanie takej intenzity, ktoré by odôvodňovalo aplikáciu § 75 ods. 2 Zákona o rodine a nepriznanie výživného. Vyživovacia povinnosť nemôže byť podmienená emocionálnym správaním dieťaťa ani jeho ochotou prejavovať rodičovi náklonnosť.

59. Odvolacie argumenty otca týkajúce sa osoby sudcu, jeho veku alebo údajných nedostatkov skúseností sú irelevantné a nemajú žiadny vzťah k zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a rozhodne nezakladá kvalifikovanú námietku zaujatosti. Rozhodnutie súdu treba posudzovať výlučne podľa jeho odôvodnenia, vykonaných dôkazov a aplikácie právnych predpisov, nie podľa subjektívnych domniek o osobe sudcu. Rovnako nemožno prihliadať ani na tvrdenia otca o jeho osobných pocitoch krivdy, o absencii „radosť z rodičovstva“, o minulých konfliktoch s matkou, trestných konaniach či vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Tieto skutočnosti môžu mať emocionálny rozmer, avšak nemajú právnu relevanciu pri posudzovaní vyživovacej povinnosti voči dieťaťu. Odvolací súd preto i v týchto rovinách prijal záver, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, jednotlivé výdavky detí posúdil vecne, logicky a v súlade so zákonom a k svojim záverom dospel na základe preukázaných skutočností. Argumentácia otca je založená prevažne na subjektívnych hodnotiacich úsudkoch, domnienkach a morálnych očakávaniach, ktoré však nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

60. Odvolací súd, v súvislosti s ďalšou odvolacou argumentáciou otca, uvádza, že sa ani s touto nestotožnil a považuje ju za právne nerelevantnú vo vzťahu k správnosti skutkových a právnych záverov okresného súdu. Samotná dĺžka pojednávania, či už ide o pojednávanie trvajúce približne sedem hodín alebo o predchádzajúce pojednávanie v trvaní takmer štyroch hodín, nemá sama o sebe žiadnu výpovednú hodnotu o rozsahu a kvalite vykonaných skutkových zistení. Rozhodujúcim kritériom nie je čas strávený pojednávaním, ale to, či súd vykonal potrebné dokazovanie, vyhodnotil ho v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a svoje skutkové závery jasne, logicky a preskúmateľne odôvodnil, čo sa v prejednávanej veci stalo.

61. Odvolací súd zdôrazňuje, že právny poriadok neukladá súdu povinnosť počas pojednávania „zodpovedať všetky nastolené otázky“ účastníkov ani vysporiadať sa osobitne s každým ich tvrdením. Povinnosťou súdu je zamerať sa na právne a skutkovo relevantné okolnosti veci a v odôvodnení rozhodnutia vysvetliť, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil. Skutočnosť, že otec má subjektívny pocit, že za určitý časový rozsah pojednávania „mal byť zistený väčší okruh skutkových okolností“, nemôže sama osebe zakladať nesprávnosť skutkových zistení ani porušenie práva na spravodlivý proces.

62. Pokiaľ ide o tvrdenia otca o údajnom nevhodnom správaní sudcu počas pojednávania, konkrétne o údajnom „prevracaní očami“ počas prednesov účastníkov alebo ich právnych zástupcov, odvolací súd konštatuje, že takéto tvrdenia zostávajú v rovine subjektívnych pocitov a hodnotiacich úsudkov. Zo zápisníc o pojednávaniach ani z iného obsahu súdneho spisu nevyplýva, že by sudca akýmkoľvek spôsobom obmedzoval právo otca alebo jeho právneho zástupcu na vyjadrenie sa k veci, kladenie otázok či navrhovanie dôkazov. Otec ani jeho právny zástupca v priebehu pojednávania neuplatnili procesnú námietku nevhodného správania sudcu, nenavrhl jeho vylúčenie pre zaujatosť a nepožiadali o zaznamenanie takéhoto správania do zápisnice. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že subjektívny pocit účastníka konania o nedostatku rešpektu alebo nepohodlia počas pojednávania, hoci môže byť ľudsky pochopiteľný, nepredstavuje bez ďalšieho porušenie zásady neustrannosti súdu ani dôvod

na zrušenie rozhodnutia. Nestrannosť sudcu sa posudzuje podľa objektívnych kritérií, teda podľa toho, či jeho postup a rozhodovanie vzbudzujú objektívne pochybnosti o nezáujatosti, nie podľa individuálnych vnútorných pocitov účastníkov. Odvolací súd preto uzatvára, že ani dĺžka pojednávania, ani tvrdenia o neverbálnom správaní sudcu nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť, preskúmateľnosť ani vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Okresný súd viedol konanie v súlade so zákonom, umožnil účastníkom uplatniť ich procesné práva a svoje skutkové a právne závery riadne odôvodnil. Argumentácia otca v tejto časti sa preto miňa účinkom a nemôže viesť k zmene alebo zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie.

63. Odvolací súd zdôrazňuje, že konanie o výživnom podľa Zákona o rodine nie je výchovným alebo disciplinárnym konaním vo vzťahu k deťom ani prostriedkom na morálne sankcionovanie ich správania voči rodičom. Úlohou súdu v tomto type konania je výlučne posúdiť existenciu a rozsah vyživovacej povinnosti na základe zákonných kritérií, teda schopností, možností a majetkových pomerov rodičov a odôvodnených potrieb dieťaťa, nie usmerňovať osobné prejavy správania účastníkov konania. Subjektívne očakávanie otca, že súd bude plnoletému synovi na pojednávaní dávať výchovné napomenutia alebo ho verejne nabádať k určitému správaniu, nemá oporu v právnej úprave ani v procesných pravidlách civilného konania. Súd nie je oprávnený vstupovať do osobných vzťahov medzi dospelým dieťaťom a rodičom v rovine morálneho hodnotenia ich správania, pokiaľ toto správanie nemá priamy právny význam pre rozhodnutie veci. Skutočnosť, že sudca nezasiahol do osobnej komunikácie medzi otcom a plnoletým synom, nemožno považovať za pochybenie, ale práve naopak za rešpektovanie hraníc súdnej autority a zásady procesnej neutrality. Argumentácia otca, že sudca mal prihliadať na jeho vek alebo „výchovný rozmer“ konania, je založená na nesprávnom chápaní úlohy súdu. Vek sudcu, jeho generačná blízkosť či vzdialenosť od účastníkov konania, nemá žiadny právny význam pre posúdenie veci a nemôže byť legitímnym kritériom hodnotenia kvality ani zákonnosti jeho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu sa hodnotí výlučne podľa jeho obsahu, zákonnosti, preskúmateľnosti a opory vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že otázka elementárnej slušnosti, rešpektu alebo pozdravu zo strany dieťaťa, hoci môže mať osobný a emocionálny význam pre rodiča, nie je rozhodujúcim právnym kritériom pri aplikácii § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Ako už bolo uvedené, korektív dobrých mravov prichádza do úvahy len pri správaní oprávneného, ktoré dosahuje mimoriadnu intenzitu spoločensky neakceptovateľného, zavineného a závažne nemravného konania. Formy odstupu, chladného správania alebo neochoty komunikovať zo strany plnoletého dieťaťa túto intenzitu samy osebe nedosahujú, najmä ak sú zasadené do kontextu dlhodobo narušených rodinných vzťahov. Okresný súd podľa záverov v odvolacom konaní postupoval správne, keď sa nezapojil do hodnotenia osobných prejavov správania plnoletého C. a nezneužil konanie o výživnom na morálne poučovanie účastníkov. Týmto postupom okresný súd neporušil práva otca, ale zachoval nestrannosť a sústredil sa na jediný relevantný predmet konania. Námietky otca v tejto časti sú preto založené výlučne na jeho subjektívnych očakávaniach a pocitoch sklamaní, ktoré však nemôžu založiť dôvodnosť odvolania ani viesť k zásahu do vecne správneho rozhodnutia súdu prvej inštancie.

64. Odvolací súd sa s obsahom podania otca označeného ako „Doplnenie osobitných dôvodov otca“ nestotožnil a dospel k záveru, že ani toto jeho rozsiahle vyjadrenie neobsahuje také skutkové alebo právne tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Pokiaľ otec namietal zohľadnenie stabilizačného príspevku vo výške 1 300 eur, jeho argumentácia je vnútorne rozporná a právne irelevantná. Okresný súd tento príspevok neposudzoval ako pravidelný príjem ani ako trvalé zvýšenie mzdy, ale ako súčasť celkového príjmového obrazu otca v sledovanom období. Skutočnosť, že išlo o jednorazové plnenie, nemá sama osebe za následok jeho úplné vylúčenie z úvahy o ekonomických možnostiach povinného rodiča, najmä ak otec popri tomto plnení dlhodobo poberal výsluhový dôchodok a jeho príjem zo zamestnania sa objektívne zvýšil oproti obdobiu posledného rozhodovania o výživnom. Namietaná okolnosť, že k zvýšeniu platov v školstve malo dôjsť až po rozhodnom období, je pritom vo vzťahu k posúdeniu príjmov otca bez významu. Tvrdenia otca o jeho dlhodobo nemennom príjme, o finančnom poškodení zo strany matky a o vzniku dlhov z dôvodu vyporiadania BSM zostali v rovine subjektívnych hodnotení. Okresný súd vychádzal z konkrétnych údajov o príjmoch otca vrátane výsluhového dôchodku a správne aplikoval princíp potenciality príjmov tam, kde otec bez vážneho dôvodu znížil svoj pracovný úväzok. Skutočnosť, že vyplatené prostriedky z BSM boli poskytnuté v splátkach, nemení nič na tom, že otec týmito prostriedkami disponoval a že jeho celková finančná situácia sa v porovnaní s predchádzajúcim obdobím zlepšila. Pokiaľ išlo o tvrdenia otca o údajnom vlastnom príjme plnoletého syna z brigády, okresný súd sa touto skutočnosťou zaoberal a správne dospel k záveru, že jednorazový brigádnický príjem vo výške približne 190 eur v hrubom nemôže viesť k záveru o nadobudnutí schopnosti samostatne sa živiť. Nárok plnoletého dieťaťa na výživné sa neposudzuje podľa ojedinelých príjmov, ale podľa

toho, či je objektívne schopné zabezpečiť si vlastnú výživu, čo v danom prípade preukázané nebolo. Opakované tvrdenia otca o jeho intenzívnej starostlivosti o deti v minulosti, o zabezpečovaní zdravotnej starostlivosti, o platení poisťiek, sporení a iných plneniach boli okresným súdom vzaté na vedomie, avšak nemohli viesť k inému záveru o rozsahu jeho vyživovacej povinnosti v súčasnosti. Minulé formy starostlivosti alebo plnenia neoslobodzujú povinného rodiča od povinnosti prispievať na aktuálne odôvodnené potreby detí v čase rozhodovania súdu. Tvrdenia otca o obmedzovaní jeho kontaktu s deťmi zo strany matky, o ovplyvňovaní ich názorov a o „naučených formuláciách“ vo výpovediach synov sú hodnotiacimi úvahami, ktoré neboli preukázané relevantnými dôkazmi a nemajú priamy právny význam pre posúdenie vyživovacej povinnosti. Ani prípadné napäté vzťahy medzi rodičmi alebo medzi otcom a deťmi nemajú za následok zánik alebo zníženie tejto povinnosti, pokiaľ nie sú splnené výnimočné podmienky rozporu s dobrými mravmi, ktoré v tejto veci zistené neboli. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozsah vyživovacej povinnosti sa neurčuje podľa subjektívnych pocitov povinného rodiča o vlastnej angažovanosti, vynaložených minulých plneniach či pocite krivdy, ale podľa zákonných kritérií, schopností, možností a majetkových pomerov rodičov a odôvodnených potrieb detí. Okresný súd tieto kritériá aplikoval spôsobom zodpovedajúcim vykonanému dokazovaniu a svoje závery presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd preto uzatvára, že ani podanie otca označené ako „Doplnenie osobitných dôvodov otca“ neprinieslo nové, právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybnili skutkové zistenia alebo právne závery súdu prvej inštancie. Ide prevažne o opakovanie už uplatnených námietok, subjektívne hodnotenia a polemiku s dôkazným hodnotením okresného súdu, ktoré však nemôžu viesť k zmene ani zrušeniu napadnutého rozhodnutia.

65. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „...Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

66. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

67. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovvej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii, podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov mal. dieťaťa ako osobitne zákonom chráneného subjektu, a ani záujmov plnoletého dieťaťa nič vytknúť.

68. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

69. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP, tak že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľ ani nespochybnil a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzal.

70. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trov odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

71. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.